

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΤΟΣ Α'. Συνδρομή έτησια προπληρ.—'Εν 'Αθήναις δραχ. 6.—'Εν ταῖς 'Επαρχίαις δρ. 8. ΤΕΥΧ. Β'.
'Εν τῷ 'Εξωτερικῷ φρ. χρ. 10. 'Εξέμνηνος φρ. χρ. 6. Τιμὴ φύλλου λεπτά 25.

Διευθυντῆς καὶ 'Εκδότης: ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ ΧΡ. ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΣ

Γραφεῖον ἐν τῇ Δεωφόρῳ Πανεπιστημίου παρὰ τὸ
'Αρσάκειον. 'Αριθ. 63.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ φυτὰ καὶ ζῷα (ἡ βιόσφαιρα) ὡς γεωλογικὸς παράγων, ὑπὸ Κ. Μητσοπούλου.— 'Ιστορικὴ, ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου.— Προλεγόμενα τῆς 'Ανατομικῆς τοῦ Α. Παπκωάννου.— Πίσταγωγή εἰς τὴν Γενικὴν Παθολογίαν ὑπὸ Ν. Π. Παρίση.— 'Η ἐπιρροή τῆς Μουσικῆς, «Στραδέλλα», διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ὑπὸ Θ. Μ. Πιρασκευοπούλου.— Σιναιὰ 'Ακαδημία.— Δ'. 'Ολυμπιάς.— 'Επος, ὁ 'Επαίτης.— 'Η περὶ 'Ακαδημίας διατριβὴ τοῦ κ. 'Αλεξ. Ρ. Ραγκαβῆ ἀναδημοσιευομένη.— Σύμμικτα.— Βιβλιογραφίαι.— Διατάξεις.— Εἰδοποιήσεις. κ τ λ. —

'Εν 'Αθήναις τῇ 31 'Ιανουαρίου 1888.

ΤΑ ΦΥΤΑ ΚΑΙ ΖΩΙΑ

(ἡ βιόσφαιρα)

ΩΣ ΓΕΩΛΟΓΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΩΝ

ὑπὸ τοῦ κ. Κ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς 'Ορυκτολογίας καὶ Γεωλογίας ἐν τῷ 'Εθν. Πανεπιστημίῳ κτλ.

'Η γῆ, ὁ τρίτος πλανήτης τοῦ ἡμέτερου ἡλιακοῦ συστήματος, ἔχουσα ἀκτῖνα 6,370,000 μέτρων περίπου καὶ ἀπέχουσα τοῦ ἡλίου κατὰ μέσον ὄρον περὶ τὰ 148,670,000 χιλιόμετρα, δὲν εἶνε στερεὰ ἄχρι τοῦ κέντρου αὐτῆς, ἀλλὰ κατὰ τοὺς δοκιμωτέρους τῶν γεωλόγων ἔχει τὰ βυθύτατα καὶ ἀπρόσιτα ἡμῶν μέρη αὐτῆς διάπυρα καὶ τετηκότα, ἀποτελοῦντα πυρῆνα πηχύτατον καὶ διάπυρον, τὴν πυρόσφαιραν, (2500°—3000° Κ. θερμοκρασίας), ἐμπεριέχουσιν ἐν τετηκνίᾳ κατὰστάσει, τοῦλάχιστον κατὰ τὰ ἐξώτερα αὐτῆς μέρη 1), ἀπλάως τὰς γνωστὰς ἡμῶν δυστηκτοτάτας ὕλας.

1) Σημ. Νεώτεροι τῶν φυσικῶν καὶ γεωλόγων δέχονται, ὅτι ὁ πυρῆν τῆς γῆς εἶνε διάπυρος (100,000° Κ) καὶ ἀτμοειδής, περιχλειόμενος ὑπὸ σφαιρικοῦ περιβλήματος τετηκότος καὶ διαπύρου (ὁ Πυρροφλεγέθων), κατ' ἄλλους πάλιν εἶνε μὲν διάπυρος, ἀλλὰ στερεὸς κατὰ μέγα μέρος, περιβαλλόμενος ἐπίσης ὑπὸ φλοιῷ τετηκότος.

'Αὐτὴν, ἧς ἀποσπάσματα εἶνε οἱ ἐκ τῶν ἠφαιστειῶν ἐκχεόμενοι ρυάκες (λάβρα) καὶ οἱ ἀναβαλλόμενοι μύθροι καὶ σποδοί, περιβάλλουσι τὰ ἐξῆς τρία συγκεντρικὰ περιβλήματα.

α.) 'Η λιθόσφαιρα, ἡ ὁ στερεὸς τῆς γῆς φλοιός, ἔχουσα πᾶχος 100—250 χιλιόμετρων καὶ ἐπικυθνημένη ἀμέσως ἐπὶ τοῦ τετηκότος πυρῆνος. Κατὰ τὰ πρῶτα στάδια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πλανήτου ἡμῶν λιθόσφαιρα δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τοῦ ὕλικου αὐτῆς ἦτο τετηκὸς καὶ διάπυρον καὶ ἀπετέλει ἐν ὄλον μετὰ τῆς διηνεκῶς κηχλαζούσης πυροσφαιρας, ἣν περιέβαλλεν ἀτμοειδὲς περίβλημα ἐπίσης διάπυρον, ἐμπεριέχον ἐν ἀτμοειδεί καταστάσει ἄπαντα τὰ εὐκόλως ἀναθυμιάμενα ἢ ἐξατμιζόμενα σώματα, ἐπομένως καὶ ἄπαντα τὰ ὕδατα τῶν ὠκεανῶν, λιμνῶν καὶ ποταμῶν. Ἐπειδὴ δὲ διηνεκῶς ἡ ἀρχικὴ πυρόσφαιρα ἐψύχето, ἐγένετο στερεὰ κατ' ἐπιπολὴν καὶ περιεκαλύφθη μὲ στερεὸν φλοιόν, κατ' ἀρχὰς μὲν λεπτόν καὶ εὐκόλως διαρρηγνύμενον ὑπὸ τῆς κἀτωθεν κηχλαζούσης πέτρας, παχύτερον ὅμως γενόμενον ἐν τῇ πρκελεύσει ἑκατομμυρίων ἐτῶν καὶ ἀποτελέσαντα ἐπὶ τέλους τὴν νῦν λιθόσφαιραν. Ἦτο δὲ ἡ λιθόσφαιρα κατ' ἀρχὰς ὀμκλή, ἐπειδὴ ὅμως διηνεκῶς ἐψύχето ἡ πυρόσφαιρα καὶ συνεστέλλετο, ἢ ἐπ' αὐτῆς κειμένη λιθόσφαιρα διαρρηγνυμένη συνεπτύσσετο καὶ ἐστολιδοῦτο πολλαχῶς καὶ πολυτρόπως ἔπως συμπτύσσεται ῥᾶξ σταχυλῆς ξηρανομένη, καὶ οὕτως ἐγένετο ἀνώμαλος καὶ ἐσχηματίσθησαν ἐν τῇ παρελεύσει μακρῶν αἰῶνων, ἀφοῦ κατέπεσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ ὕδατα, τὰ ὄρη καὶ αἱ στερεαί, κατέχουσιν νῦν τὰ 27 ο[ο τῆς γῆνης ἐπιφανείας. 1).

β.) 'Η ὑδρόσφαιρα, (ὁ ὠκεανός), κατέχουσα τὰ 73 ο[ο τῆς γῆνης ἐπιφανείας καὶ ἔχουσα μέσην βυθύτητα 3,500 μέτρων 2). Ὅτε λιθόσφαιρα δὲν

1) Σημ. Κατὰ τὴν στολιδωσιν ταύτην τῆς λιθοσφαιρας πολλὰ ἐγένοντο ῥήγματα, διήκοντα μέχρι τοῦ τετηκότος πυρῆνος καὶ σχηματίσαντα τὰ διάφορα ἠφαιστεια.

2) Σημ. Ἐὰν τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὠκεανῶν θέσωμεν ἴσην πρὸς 134,000,000 τετραγ. χιλιόμετρα,

ὕπῃρχεν, ἄπκντχ τὰ ὕδατχ εὐρίσκοντο ἐν ἀτμο-
 ειδεῖ κατχστᾶσει καὶ ἀπατέλουν μέρος τῆς τότε
 ἀτμοσφαιράς. Ἀροῦ δὲ ἐσχηματίσθη ἡ λιθό-
 σφαιρα καὶ ἡ θερμοκρασίχ αὐτῆς ἀρκούντως κα-
 τῆλθεν, κατέπεσαν καὶ τὰ ὕδατχ καὶ περιέβη-
 λον πκντχρόθεν τὸν πλκνήτην ἡμῶν διὰ συγκεν-
 τρικοῦ περιβλήματος ὕδατινοῦ. Κατὰ τὰ πρῶτχ
 στάδιχ τοῦ πλκνήτου ἡμῶν οὐδεμίχ στερεᾶ
 ὑπῆρχεν, ἀλλὰ πκντχροῦ θάλκστχ πολυκύ-
 μαννοσ, ἦν ἐτάρκσον κατχιγιῶδεσ καὶ πκλίροσχι
 ἰσχυρά. Ὅπωσ δὲ σχηματισθῶσιν αἱ στερεαί,
 ἦτοί ὅπωσ ἀνέλθωσιν τῶν κυμάτων τῶν τότε
 ὠκεανῶν μέρη τῆς στολιδοθέσσης λιθοσφαιράς,
 πκρῆλθον ἄπειροί αἰῶνεσ καὶ ὁ ὀργανικός κόσμοσ
 διήλθε διάφορα στάδιχ ἀνεπτύξεωσ, ὡσ ἀποδει-
 κνῶσιν τὰ ἐντῶσ ὕδατογενῶν πετρωμάτων εὐ-
 ρισκόμενα λείψκνχ φυτῶν καὶ ζῶων (γεωλο-
 γικὰ περίοδοι). Ἐπὶ μικροῦσ αἰῶνεσ ὁ πλκνή-
 τησ ἡμῶν οὐδὲν ἔφρεν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ
 ὀργανικὸν ὄν, διότι εἶχε θερμοκρασίχκν λίκν ὑ-
 ψήλην, μὴ ἐπιτρέπουσκν τὸν σχηματισμὸν ὀρ-
 γανικῶν ἐνώστων. Ἀροῦ δὲ ἐψύχθη ἀρκούντως,
 τοῦλάχιστον μέχρισ 600 K., τότε ἤρχισκν νὰ
 ἐμρχνίζωνται καὶ ὀργανικὰ ὄντχ ἀτελέσταντα
 καὶ ἀνομοιόταντα πρὸσ τὰ νῦν ζῶντχ ζῶα καὶ
 φυτὰ καὶ

γ) *Παγεμόσγαιρα*, τὸ γνωστὸν καὶ λίχν εὐκί-
 νητοσ ἀεριῶδεσ καὶ διακρνεστκτον περιβλήμα
 τὸ πκντχρόθεν τὴν γῆν περικελεῖον καὶ ἔχον πᾶ-
 χοσ 60 χιλιομέτρων τοῦλάχιστον. Ἡ ἀρχέγονοσ
 τοῦ πλκνήτου ἡμῶν ἀτμόσφαιρα κατὰ τὴν διὰ-
 πυρον αὐτῆσ κατᾶσταν οὐ μόνον ἐμπεριείχεν
 αἰῶτοί, δὲ ἀνθρακα καὶ ὕδρατμοῦσ, ἀλλὰ καὶ
 ἀτμοῦσ ἀπᾶντων ἐκείνων τῶν στοιχείων, ἄτινχ
 εὐκόλωσ ἀναλυμῶνταν, ἦτοί θείου, ὕδραργύρου,
 ἀρσενικοῦ, ἀντιμόνου, μολύβδου, καλλίου, νκτρίου
 κτλ. Ἐμεινε δὲ μετὰ τὸν ὑπὸ τῆσ ψύξεωσ ἐπελ-
 θόντχ κηχρισμὸν ἐμπεριέχουσα αἰῶτοσ καὶ ὁ-
 ξυάνθρακκ, ἐπομένωσ ἦτο εἰσέτι ἀκκτάλληλοσ
 πρὸσ ἀνάπτυνζιν ζῶτικῶν ὄντων, τελειοτέρου τοῦ-
 λάχιστον ὀργανισμοῦ. Ἀλλ' ἡ φυτικὴ φύσισ,
 ἦτισ, ὡσ γνωστὸν, πκρκαλυβάνει τὸν ὁξυάνθρακκ
 καὶ ἐκλύει τὸ ὁξυγόνον, χρησιμοποιοῦσα τὸ ἀν-
 θρακικὸν στοιχεῖον πρὸσ σχηματισμὸν διαφόρων
 ὀργανικῶν ἐνώστων, ἐχρησίμευσε ὡσ χημικὸν
 ἀντιδοσστήριο, ὅπωσ ἐξἀλλοιώση τὴν σύστασιν
 τῆσ ἀρχεγόνου ἀτμοσφαιράσ καὶ κατᾶσταν αὐτὴν
 μῆγκν 79 μερῶν ἀξῶτου καὶ 21 ὁξυγόου. Οὐ-
 τωσ ἐξηγεῖται ὁ σχηματισμὸσ τῶν πκρυτάτων
 στρωμάτων ὀρυκτκνθράκων τῆσ λιθκνθρακοσφαιροσ
 περιόδου καὶ δικτι ἐπὶ τῆσ ἐπιρχνείσ τῆσ τότε
 χέρσου ὑπῆρχον πλουσιώταντα δάση δενδροειδῶν
 πετρεῖδων καὶ ἄλλων ἀκοσυληθῶνων φυτῶν. Ἐ-

εὐρίσκειν τὸν ὄγκον αὐτῶν 134,000,000. 3,5= 1300 ἑκατομ. κυβικὰ χιλιομ.

κατομμύρια ἐτῶν πκρῆλθον, κατὰ τὰ ὀποῖα ἔ-
 ζησκν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆσ γῆσ πλεῖστχ φυτὰ
 καὶ ζῶα, καὶ μόλισ κατὰ τὰς ἀρχὰσ τῆσ πκ-
 ρούσεσ γεωλογικῆσ περιόδου ἐνεργησίθη ὁ ἀνθρω-
 ποσ, ἡ κωρονίσ τῆσ δημιουργίεσ, ἐπὶ πολλοῦσ
 αἰῶνεσ ἐν ἀγρίῃ διατελέσεσ κατχστᾶσει. 1) Ἡ
 συνεργείχ τῆσ ἀτμοσφαιράσ ἐν τῆ ζωῆ εἶνε με-
 γίστη ἐκν αὐτῆ ἐλείπε, νεκρικὴ σιγή θὰ ἐπε-
 κρᾶται ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆσ γῆσ καὶ πκντχ-
 ροῦ θὰ ἐβχσίλειεν ὁ θάνατοσ !!

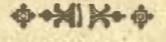
Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ῥηθέντα ἐξάγεται, ὅτι ὁ
 ἡμέτεροσ πλκνήτησ εἶνε σῶμα ἀνόργανον, ἐξ ὀ-
 ρυκτῶν κυρίωσ συνιστάμενοσ, καὶ μόνον ἐπὶ τῆσ
 ἐπιρχνείσ αὐτοῦ φέροι ἐλάχιστον στρωμάτ ὀρ-
 γανικῆσ κατχγωγῆσ, ἐπὶ τοῦ ὀποῖου ζῶσι καὶ
 ἀπρθνήσκουσι φυτὰ καὶ ζῶα. Καὶ ἐν τούτοισ οὐ
 μόνον ἡ ἠρκιστεῖότησ τῆσ γῆσ καὶ ἡ ἐπίδρασισ
 τῶν ὕδάτων συντελοῦσι πρὸσ κατχσκυῆν τῆσ
 γῆνῆσ ἐπιρχνείσ, ἀλλὰ καὶ τὰ διάφορα ζῶα
 καὶ φυτὰ, γεννηθέντα εἰσ ἐποχὴν κακτάλληλον
 κατὰ τὰ ὄντχ, καθ' ἃ συνάπτονται μετ' ἀλλή-
 λων τὰ τρία τῆσ γῆσ συγκεντρικὰ περιβλήματα,
 ἦτοί ἡ λιθόσφαιρα, ἡ ὕδροσφαιρα, καὶ ἡ ἀτμό-
 σφαιρα, διότι καὶ τὰ τρία ταῦτα εἶνε ἀπκρσί-
 τητα πρὸσ ἀνάπτυνζιν ὀργανικοῦ κόσμου (τῆσ
 βιοσφαιράσ). Ὡσ ἐκ τούτου ἡ ζωὴ ἐν γείει (ἡ
 βιολογίχ) ἀποτελεῖ οὐσιώδη γεωλογικὴν πκρά-
 γοντα, περὶ τῆσ ἐνεργείεσ τοῦ ὀποῖου ἐκτελή-
 σονται ὀλίγχ ἐν τοῖσ ἐξῆσ.

Ἡ γῆνῆ ἐπιρχνείσ ἐμρχνίζεταί ἡμῖν ὀχυμκ-
 σίχ καὶ ὠρική διὰ τοῦ ἀρμονικοῦ αὐτῆσ σχημα-
 τισμοῦ καὶ τῶν ποικίλων καὶ μεγκλοπρεπῶν φκ-
 νομένων, ἄτινχ καθ' ἐκάστην λαμβάνουσι χῶρον,
 τὸν ἐπιχκρὶ ὅμωσ στολισμὸν τῆσ ὀρεῖλει εἰσ τὰσ
 μυριάδεσ τῶν ὀργανικῶν ὄντων, ἄτινχ ἐπ' αὐτῆσ
 ζῶσι. Πληθῶσ μεγίστη ζῶτικῶν καὶ φυτικῶν εἰ-
 δῶν, ὧν ἕκκτοσ ἐξ ἀπείρων ἀτόμων ἀποτε-
 λεῖται, γεννᾶται ζῆ καὶ ἀπρθνήσκει ἐπὶ τῆσ
 γῆνῆσ ἐπιρχνείσ, ὅπωσ ὑποχωρήση ἀκολοῦθωσ
 εἰσ νέκν γενεᾶν ὀμοῖων εἰδῶν, ἄτινχ τὴν αὐτὴν
 θὰ ὑποστώσι τύχην.

Ὡσ ἐκ τούτου τὰ ἐπιπολιόταντα τῆσ γῆσ
 στρώματα διηνεκῶσ ἀνεκρίζουσι δι' ὕλησ, ἦτισ
 ἐξῆσῆ πῶτε ἐπὶ τῆσ γῆσ. Τὰ λιθκνθρακοσφαιρα
 στρώματα, πλεῖστοί ἀσβεστόλιθοι καὶ διάφορα
 ἄλλα στρώματα, ἔχοντα ἕκκτοισ πολλῶν τε-
 τρχνωνικῶν χιλιομέτρων καὶ πᾶχοσ μέγιστον,
 εἶνε τὰ λείψκνχ φυτῶν καὶ ζῶων ὕδροβίων ἢ
 χερσάκων. Κεὶ νῦν τοικῦτα στρώματα πολλκχοῦ
 γῆσ ὑπάρχουσι, ἀποτελούμενα ἐκ χῶματοσ,
 πκρκροθέντοσ κατὰ τὸ πλεῖστον διὰ τοῦ ὀθανάτου

1) Σημ. Τινὲσ τὴν ἀρχαιότητα τοῦ ἀνθρώπου ἀνα-
 θεῖχζουσι μέχρι 260,000 ἐτῶν, ἄλλοι μέχρι 60,000
 ἐτῶν καὶ ἄλλοι μέχρι 10,000.

ὀργανικῶν ὄντων καὶ χρησιμεύοντοσ πρὸσ γένεσιν
 καὶ τροφὴν νέων ὄντων. 1) Καὶ αὐτὰ τὰ νεκρο-
 τκρεῖα τοικῦτα πκρσκκυᾶζουσι στρώματα, ἐκ
 τῶν ὀποῖων νέκ γεννᾶται ζωὴ! Τὰ ἐν αὐτοῖσ
 σηπόμενα πτώματα ὄντων προσριλῶν, διαλυό-
 μενα εἰσ τὰ ἐξ ὧν συνετέθησκν, πκρέχουσι στοι-
 χεῖα χημικὰ, ἄτινχ πάλιν θ' ἀποτελέσωσι συ-
 στατα κὸν ζῶων ἢ φυτῶν!! (ἔπειτα συνέχεια)

ΛΟΓΟσ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟσ

Ἀπαγγελλεῖσ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημῷ

ὑπὸ τοῦ κ. Κ. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ
 Καθηγητοῦ κτλ.

Τῆ 14 Ἰανουαρίου 1888.

Φίλοι Ὀμοληταί,

Ὅτε πρὸ ἡμιολίεσ περίπου ἕκκτονταετηρίδοσ
 ἤρχισε προκχομένη ἡ τοῦ νέου Ἐλληνισμοῦ πκί-
 δευσισ, οἱ σηκαιοσφοροί τῆσ μεγάλησ τκτύτησ
 πνευματικῆσ ἀνακθίωσεωσ, ἐπεδόθησκν φυσικῶ
 τῷ λόγῳ πρὸ πάντων εἰσ τὴν μελέτην τῶν δικ-
 νονητικῶν καὶ πολιτικῶν μεγκλοσυρημάτων τοῦ
 ἀρχαίου Ἐλληνισμοῦ. Πκιδευόμενοι δὲ καὶ ἐν
 τῆ νεωτέρῃ τῆσ Δύσεωσ ἐπιστήμη, ἐνισχύοντο
 μὲν περὶ τὴν πρὸσ τοῦσ προπάτορασ ἐκείνουσ λα-
 τρεῖαν αὐτῶν, ἐιδιὰσκοντο ὁμωσ δυστυχῶσ ἐν-
 ταυτῷ νὰ περιρρονώσι καὶ νὰ μυκτρηρίζουσι τοῦσ
 μεσκκιωνικοῦσ ἡμῶν χρόνουσ. Δὲν θέλω ἐνδικ-
 τρῖφει, ἐν τῷ εἰσιτηρίῳ τούτῳ λόγῳ περὶ τὰ αἰ-
 τικα, ὧν ἕνεκα ἡ Ἐσπερία δυσμενέσταντα ἐπὶ μκ-
 κρόν διατέθη πρὸσ τὴν ἡμετέραν ἐν Κωνσταντι-
 νουπόλει μοναρχίαν· διότι κατὰ τὰσ ἀκολοῦθουσ
 πκρκαδόσεισ θέλω λάθει ἀνεγκκκίωσ ἀρορμῆν νὰ
 ἐπκνέλω εἰσ αὐτὰ. Ἐνταῦθα ἀκοοῦμι νὰ εἶπω,
 ὅτι συμφέροντα ὀρησκευτικὰ καὶ πολιτικὰ πολ-
 λάσ προήγαγον ἀμοιβάκικα αἰτίκασεισ μετκξὺ
 Ἀνεκτολήσ καὶ Δύσεωσ, ἐπὶ τέλουσ δὲ ἐπήγα-
 γον καὶ τὰσ βλεθρίεσ στυροροσρικῆσ καθ' ἡμῶν
 ἐπιδρομάσ. Ὅθεν πᾶσαι σχεδὸν αἱ χρονογρχνρὶκα
 καὶ ἱστορίκα ὄσα ἐγάρχησαν ἕκτοτε καὶ μέ-
 χρισ ἐσχάτων ὑπὸ τῶν Δυτικῶν, ἐγελοιογρᾶ-
 ρησκν μᾶλλον ἢ ἀπετύπωσκν πιστῶσ τοῦσ χα-
 ρκκτῆρασ τοῦ μεσκκιωνικοῦ ἡμῶν κράτουσ.

Τοικῦτα ὑπῆρξαν αἱ δύο πηγαὶ ἐξ ὧν ἐπο-
 τίσθησκν τὰ νέματα τῆσ ἱστορικῆσ αὐτῶν πκί-
 δεύσεωσ αἱ λόγικη ἡμῶν γενεαὶ ἀπὸ τοῦ Κοραῆ
 καὶ ἐρεξῆσ. Τὸ δ' ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὅτι ἐνε-
 φορήθησκν ὀχυμκσμοῦ μὲν ἀνεξελέγκτου πρὸσ

1) Σημ. Ὁ ἐπιστήμιον γεωπόννοσ γνωρίζων τὴν
 κυκλορορῖαν ταύτην τῆσ ὕλησ, φροντίζει διὰ λι-
 πασμάτων, ἦτοί ὀργανικῶν ἢ ὀρυκτῶν οὐσιῶν
 νὰ δώση εἰσ τὸν ἀγρὸν συστατικὰ, ὧν στερεῖται, καὶ
 κακτάλληλα πρὸσ ἀνάπτυνζιν φυτῶν χρησίμων.

τοῦσ προπάτορασ, ἀδικρορῖεσ δὲ πρὸσ τοῦσ πκ-
 τέρησ, προκχομένησ πολλάκικα μέχρισ ἀποστρο-
 φῆσ. Αἱ γενεαὶ ἐκεῖναι δὲν ἐνθυμοῦντο εἰμὴ τὰσ
 ἀρετάσ τῶν ἀρχαίων χρόνων, καὶ δὲν ἐγίνω-
 σκον εἰμὴ τὰσ κκκίασ τῶν μεσκκιωνικῶν, λη-
 σμονοῦσαι ὅτι πολλὰ ἔσχεν ἀμκρτήματα καὶ ὁ
 πρῶτοσ Ἐλληνισμὸσ, μὴ ἠξέυροουσαι δὲ ὀπόσκα
 ἐμκγκλοῦργησε καὶ ὁ μεσκκιωνικός. Οὐδὲ θέλο-
 μεν ἐλέγξει ἐπὶ τούτῳ τοῦσ πρῶτουσ ἐκεῖνουσ
 τοῦ Γένουσ διδασκάλουσ. Τὸ κατεπειγὸν ἦτο
 τότε νὰ ἐκχρῆθῆ τὸ φρόνημα τοῦ δεδουλωμένου
 ἔθνουσ καὶ νὰ πκρκατεθῶσιν εἰσ μίμησιν ἐξἀίρετα
 ἄθλων καὶ λόγων ὑποδείγματα· τοικῦτα δὲ δὲν
 ἀνεύρισκον εἰμὴ ἐν τῆ ἀρχαιότητι, διότι μόνην
 τὴν ἀρχαιότητα ἐγίνωσκον οἰκοθεν κατὰ τὸ
 μᾶλλον καὶ ἦττον· ὅθεν τκτύτησ ἐγγραφὸν εἰκόνα
 ἄσπιλον, ἀκόλυτον, ἰδεώδη. Περὶ δὲ τῶν με-
 τέπειτα χρόνων δὲν ἠξέυροον εἰμὴ ὄσα ἐιδιὰ-
 σκοντο περὶ τῶν Ἐσπερίων· ὅθεν ἡ ἀπεσιώπων τὰ
 κατὰ τοῦσ χρόνουσ τούτουσ ἢ ἐκκκλόγουσ κῦ-
 τοῦσ. Ἡ τοικῦτη τῆσ ἱστορίεσ ἡμῶν τύχη δὲν
 ἔπαυσε οὐδ' ἐπὶ τῆσ ἰδρῶσεωσ τοῦ Πανεπιστη-
 μίου. Δύο μόναι ὑπῆρχον κατ' ἀρχὰσ ἐν αὐτῷ
 ἱστορικὴ ἔδρα, ἡ τῆσ Γενικῆσ Ἱστορίεσ καὶ ἡ
 τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν· μόλισ δὲ μετὰ 14 ἔτη ἤρ-
 χισε νὰ διδάσκηται ἀπὸ τῆσ καθεδράσ τκτύτησ
 ἢ Ἱστορίη τοῦ Ἐλληνικοῦ ἔθνουσ ἀπὸ τῶν ἀρ-
 χαιοτέρων χρόνων μέχρι τῶν κτθ' ἡμῶν.

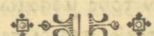
Πκράδοξον λοιπὸν δὲν εἶνε ὅτι ἐπὶ ἕκατον-
 ταετηρίδα σχεδὸν ἔλην ἀπὸ τῆσ πνευματικῆσ
 τοῦ ἔθνουσ ἀνακθίωσεωσ ἐπεκράτησκν πκρ' ἡμῖν
 περὶ τοῦ μεσκκιωνικοῦ Ἐλληνισμοῦ πλεῖστκτι
 ἐσφακμέναι δοξασίκα. Τὸ πκράδοξον εἶνε ὅτι,
 καὶ ἐνῶ πρὶν ἔτι ἀρχίστη ἐνταῦθα ἡ γνησεα, ἡ
 ἔθνικὴ περὶ αὐτοῦ μελέτη, ἡ ἱστορικὴ τῆσ Δύ-
 σεωσ δυσμενέκα εἶχεν ἀποβῆ ὀπωσοῦν μετριω-
 τέρα· καὶ ἀροῦ ἡ διὰ τῆσ μελέτησ ἐκείνησ ὀλο-
 σκερῶσ ἀποκκλυροθεῖσα ἀλήθεια ἐπεκροσθήθη
 ὑπὸ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ἐν Ἐλλάδι
 πολλοὶ ἐπιμένουσι ἐτι εἰσ τὴν ἀρχαίαν πλάνην, δὲν
 ἐγκρῖνουσι ὄσα συνέβησα ἐπὶ τῆσ γῆσ κατὰ
 τοῦσ μεσκκιωνικοῦσ χρόνουσ καὶ φαντασικοποῖν-
 τεσ, ἀγωνίζοντα νὰ συναρμόσωσι τὸν νέον Ἐλ-
 ληνισμὸν μετὰ τοῦ ἀρχαίου δι' ἐναερίου τινὸσ
 καὶ ἀοράτου γεφύρασ.

Μὴ νομίσωμεν ἐν τούτοισ ὅτι πρῶτην ταύτην
 φορὰν ὑπέστη τοικῦτασ παρεξηγήσεισ ἢ Ἱστο-
 ρίη τοῦ Ἐλληνικοῦ ἔθνουσ. Αἱ διάφοροι τούτου
 μετακλάσεισ, δι' ὧν καὶ μόνον κατωρῶθη ἡ
 ἐπὶ τρισχίλιεσ ἔτη πκρκαμὸνῆ αὐτοῦ ἐπὶ τῆσ ἱστο-
 ρικῆσ τοῦ κόσμου σκηνησ, δὲν ἦτο εὐκόλοσ νὰ
 ἐκτιμηθῶσιν ἐκάσποτε εὐθῶσ ἐξ ἀρχῆσ. Τὴν σῆ-
 μερον δὲν ὑπάρχει, ὑποθέτω, Ἐλλῆνα ὁ μὴ ὀμο-
 λογῶν ὅτι ὁ Φίλιπποσ τῆσ Μκκεδονίεσ πκρε-
 σκεύασεν, ὁ δὲ υἰὸσ αὐτοῦ ἐξετέλεσε, καὶ εἰ
 Διὰδοχεὶ καὶ Ἐπίγονοι αὐτῶν συνεπλήρωσαντὸ

λον δεινότητά του Βολταίρου· ἡ ἔργον οἶον « ἡ Εὐσταθίου τοῦ ἐκ Θεσσαλονίκης συγγραφή τῆς κατ' αὐτὴν ἀλώσεως. » ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπιφαίνεται τραγικός τις καὶ ὄντως Σκιζπῆρειος συνδυασμός· θλίψεως μὲν βρυστάτης ἕνεκα τῶν συμφορῶν, ἃς ἱστορεῖ, χαριτωμένης δὲ πικρίας καὶ εἰρωνείας, δι' ἧς μαστίζει τοὺς αἰτίους τῶν συμφορῶν τούτων. »

Ἔπεται συνέχεια.

ΠΡΟΛΟΓΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΜΙΚΗΣ

τοῦ κ. Α. ΠΑΠΑΔΩΝΝΟΥ

Ἡ Ἀνατομικὴ ὑποκείμενον ἔχουσα τὴν κατασκευὴν τοῦ ὄργανισμοῦ ἀσχολεῖται ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις οὐ μόνον περὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ σώματος οἷον ἡμῖν ἐμφανίζουσιν αἱ ἀνατομικαί, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν ὑφῆρ ἧτοι τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ οἷον γνωρίζει ἡμῖν τὸ μικροσκοπίον· περιλαμβανεῖ δὴλα δὴ τὰ νῦν ἡ Ἀνατομικὴ καὶ τὴν Ἱστολογίαν. Καὶ ὄντως· καὶ ἡ ἀδρᾶ τοῦ ὄργανισμοῦ κατασκευῆ καὶ ἡ λεπτοτάτη τῶν ὄργάνων αὐτοῦ ὑφῆρ εἶνε ἀνμνηρίστως ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον σπουδῆς, διατρέφουσι δ' ἀλλήλων μόνον τῷ ὅτι ἐκεῖνη μὲν διὰ τῶν ἀνατομῶν σπουδάζεται γυμνῶ τῷ ὀρθκλμῶ, οὗτη δὲ διὰ τοῦ μικροσκοπίου, τοῦ τελείως ὁρατὰ καθιστῶντος τὰ τῷ ὀρθκλμῶ ἀόρατα, ἐρευνᾶται· οὗτω δὲ ἡ σπουδῆ τῆς κατασκευῆς τοῦ ὄργανισμοῦ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον ἀποβαίνει ὁσημέρην πληρυστέρα καὶ τελειότερα. Ἐὰν δὲ λάβωμεν πρὸ ὀρθκλμῶν τοῦτο μὲν ὅτι αἱ διὰ τῶν ἀνατομῶν ἐμφανίζόμεναι σχέσεις τῆς κατασκευῆς τῶν ὄργάνων ἄγουσιν ἡμᾶς ἐπὶ τὴν διὰ μόνου τοῦ μικροσκοπίου γινόμενὴν ἀκριβῆ ἐρευνῶν τῆς τε ὑφῆρ τῶν συνιστῶντων αὐτὰ ἰσθῶν καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους συναφείας τούτων πρὸς ἀποτελέσειν τῶν προκειμένων ὄργάνων, τοῦτο δὲ ὅτι ἡ διάθεσις τῶν διὰ τοῦ μικροσκοπίου ὀρμμένων στοιχείων καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλα σχέσεις καὶ συναφείας αὐτῶν ὀρίζουσι τὴν μορφήν καὶ τοὺς φυσικοὺς χαρακτῆρας τῶν διὰ τῶν ἀνατομῶν σπουδαζομένων πνυτοῖων ὄργάνων τοῦ σώματος ἡμῶν, κατνοοῦμεν ὅτι ἐνθεν μὲν αἱ ἀνατομικαὶ καὶ τὸ μικροσκοπίον συνδέονται στενωτάτα μετ' ἀλλήλων, ἀμφοτέρω ἀλλήλοις ἐπικυροῦντα καὶ ἀμφοτέρω ἀπ' ἀλλήλων ἐξαρτώμενα, ἐνθεν δὲ, τούτου τεθέντος, καὶ ἡ Ἀνατομικὴ καὶ ἡ Ἱστολογικὴ ἀπ' ἀλλήλων οὕσαι ἀδιαχώριστοι καὶ ἀναμφοτέρω συμβαλλόμεναι πρὸς κατνόησιν τῆς κατασκευῆς τοῦ ὄργανισμοῦ, ἐκεῖνη μὲν διὰ τῶν ἀνατομῶν, οὗτη δὲ διὰ τοῦ μικροσκοπίου, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην ἀποτελοῦσιν ἀμέριστον οὖσαν, τὴν περὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὄργανισμοῦ διατριβούσαν.

Περὶ τούτου δὲ διέλαβον ἄλλοι τε καὶ δὴ καὶ ὁ ἐπιφανέστατος ἐν Βερολίῳ καθηγητῆς τῆς τε Ἀνατομικῆς καὶ τῆς Ἱστολογικῆς καὶ τῆς Ἐμβρυολογικῆς Waldeyer ἀκαταγωνίστους ἐπιχειρήμασι χρώμενος ἐν τῷ περὶ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἐκμάθησως τῆς Ἀνατομικῆς λόγῳ αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἡ Ἀνατομικὴ ὀφείλει οὐ μόνον περὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ τελείου ὄργανισμοῦ ἀσχολεῖται, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῇ ἐμβρυϊκῇ ἡλικίᾳ καὶ μετὰ τόκον ἐπιγινομένης ἀλλοιώσεις τῆς μορφῆς αὐτοῦ διαπλασσομένου καὶ ἐρευνᾶ, ἧτοι τὰς ἀλλοιώσεις, ἃς αὐτὸς πάσχει ἀπὸ τῆς γονιμοποιήσεως τοῦ ὕφαιρου μέχρι τῆς τελειώσεως αὐτοῦ· διότι μόνον οὕτω δυνάμεθα κατνοῆσαι τὰς αἰτιώδεις σχέσεις τῶν κατὰ βραχὺ ἐπισυμβαινουσῶν ἐκάστοτε διαθέσεων τῶν τὸ ἡμέτερον σῶμα συνιστῶντων ὄργάνων καὶ τοὺς νόμους, καθ' οὓς ταῦτα μετεπλάσθησαν, ὅπως προκμαίνωσι μόνιμα ἐν τῇ τελειώσει αὐτῶν. Τούτων οὕτως ἐχόντων, αὐτόδηλον ὅτι καὶ ἡ Ἐμβρυολογία, ἡ περὶ τῆς τοῦ ὄργανισμοῦ διαπλάσεως μέχρι τῆς τελειώσεως αὐτοῦ προκματευομένη καὶ ἀφορμῆ οὖσα πλελυτέρως ἐρευνῆς καὶ προκμηρήσεως ὡς πρὸς τὴν κατασκευὴν τοῦ ὄργανισμοῦ ἡμῶν, οὐ μόνον συναπτεται ἀναποσπάστως καὶ ἀδιαχώριστως πρὸς τὴν Ἀνατομικὴν, ἀλλὰ καὶ ὁ θεμέλιος αὐτῆς λίθος ἀποβαίνει.

Ὡς συναποτελοῦσαι ἄρα ἡ Ἱστολογία τε καὶ ἡ Ἐμβρυολογία μετὰ τῆς Ἀνατομικῆς ἐν ὅλον, διδάσκονται ἐν πᾶσι σχεδὸν τοῖς Πανεπιστημίαις, μάλιστα τῆς Γερμανίας. σύναμα πᾶσαι ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη ὑπ' αὐτῶν τῶν καθηγητῶν τῆς Ἀνατομικῆς· τὸ δὲ τῶς καὶ νῦν ἴσως ἐνισχυθῆ γινόμενον ἦκιστα ὀρθῶς ἔχει.

Ἀλλὰ πλὴν τούτων ἡ Ἀνατομικὴ ἐπιστήμη ὡς ἀσχολουμένη ἤδη οὐ μόνον περὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὄργανισμοῦ, οἷον ἐμφανίζουσιν ἡμῖν αἱ τε ἀνατομικαὶ καὶ τὸ μικροσκοπίον, καὶ τὴν διάπλασιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς κατάβολῆς μέχρι τῆς τελειώσεως, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν προκβολῆν τῶν ἐν τῷ ὄργανισμῷ τῶν διαφόρων ζῶων τῆς ζωολογικῆς κλίμακος ὁμοίων ὄργάνων ἀπὸ τῶν περὶ τὴν κατασκευὴν ἀπλουστάτων καὶ στοιχειωδυστάτων μέχρι τῶν τελειοτάτων, συναγεῖ ἐκ τῶν καθ' ἕκαστον πορίσματα γενικὰ καὶ ἀνευρίσκει οὕτω τὰς καθολικὰς ἀρχὰς τῆς κατὰ βραχὺ καὶ ἡρέμα γινόμενης διαπλάσεως τῶν προκειμένων ὄργάνων τῶν ζῶων. Τοιοῦτῳ δὴ τῷ τρόπῳ ἐρμηνεύει τὰς πνυτοδαπὰς τῶν μορίων καὶ τῶν ὄργάνων τοῦ ὄργανισμοῦ μορφᾶς, συνάπτουσα μὲν τοὺς ὁμοίους ἐν τοῖς διαφόροις ζῷοις ἀπαντῶντας περὶ τὴν θέσιν, τὸ σχῆμα, τὸν ὄγκον, τὴν διάθεσιν καὶ τὴν κατασκευὴν καθόλου χαρακτῆρας, ἀποχωρίζουσα δὲ τοὺς ἀνομοίους.

Τέλος δ' ἐντεῦθεν πορίζεται γενικὰ συμπέρασματα περὶ τῶν καθ' ἕκαστον ὄργάνων τοῦ ἀνθρώπου, ἄτινα, καίπερ φαινόμενα πάντη ἀνομοιομορφα πρὸς τὰ τῶν ἀτελεστερῶν ζῶων, συνάπτονται ὁμοιομορφα πρὸς αὐτὰ διὰ διαμέσων βελτιώσεων, δι' ὧν διελθόντα διὰ τῆς ἀπείρου καὶ ἀτελευτήτου ζωολογικῆς κλίμακος ἐπῆγον προκλαγγὰς περὶ τὴν μορφήν καὶ τὴν κατασκευὴν αὐτῶν ἀρικομένων μέχρι τελείας ἀνομοιότητος. Τῆς τοιαύτης δὲ συγκριτικῆς ἐρευνῆς τῆς κατασκευῆς τῶν ὄργάνων ἀπότοκος ἐγένετο ἡ *Δαρβίνειος θεωρία* ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν δύο τούτων ἀρχῶν: τὸ μὲν ἐπὶ τῆς περὶ κληρονομίας θεωρίας, καθ' ἣν ὁ ὄργανισμὸς μεταδίδωται τοῖς ἐκγόνοις αὐτοῦ τοὺς αὐτοὺς ἢ ὁμοίους περὶ τὴν κατασκευὴν τῶν ὄργάνων χαρακτῆρας, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς περὶ τῆς προσαρμογῆς τῶν ὄργάνων πρὸς τὰ ἐκ τοῦ ἐκτὸς κόσμου ὄντα αἰτιατῶν, καθ' ἣν τὰ πνυθόντα προκλαγγὴν ἢ ἀνομοιομορφα ὄργανα ἐγένοντο τοιαῦτα ὡς ἐκ τῆς ὀρμῆς πνυτοῖων φυσικῶν δυνάμεων ἐν τῇ ἐμβρυϊκῇ ζωῇ καὶ τῇ μετὰ τόκον. Ἐκ δὲ τῆς διττῆς ταύτης θεωρίας ἐρμηνεύονται, ὡς εἶδος, τελείως οἱ τε σίμυτοι καὶ οἱ ἐπίκτητοι χαρακτῆρες τῶν τὸ σῶμα συνιστῶντων ὄργάνων· οἱ δ' ἐπίκτητοι χαρακτῆρες μεταβιβάζονται αἰθις διὰ τῆς κληρονομίας εἰς τοὺς ἐκγότους ὄργανισμούς. Ἀλλὰ καὶ τῶν ὑποτυπωδῶν ὄργάνων, ἄτινα ἐπῆγον ὑπόλειψιν ἐν τῇ διαπλάσει αὐτῶν καὶ διὰ τοῦτο οὐκέτι ἐπιτελοῦσι τὴν ὀρμικὴν αὐτῶν λειτουργίαν, ἐρμηνεύεται ἡ τοιαύτη ἢ τοιαύτη διάθεσις. Ἐντεῦθεν δὲ διὰ τῆς συγκριτικῆς Ἀνατομικῆς συναγόντα σπουδαῖα φυσιολογικὰ πορίσματα καὶ ἀνευρίσκειται ὁ αἰτιώδης λόγος, δι' ὃν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ὄργανον ἀλλοιωθὲν τελείως περὶ τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ ἐπιτελεῖ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου λειτουργίαν πάντη διάφορον ἢ ἐπιτελεῖ ἐπὶ τοῦ ἀπλουστάτου ζῷου. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τελειότερα ἔτι σπουδῆν τῆς Ἐμβρυολογικῆς συμβάλλεται ἡ συγκριτικὴ Ἀνατομικὴ, ἐρμηνεύουσα τοὺς θεμελιώδεις τύπους τῶν διαφόρων περιόδων τῆς διαπλάσεως τοῦ ἀνθρωπίου ἐμβρίου προκβαλλομένου πρὸς τὰ λοιπὰ ζῷα καὶ διδάσκουσα ὅτι τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου διέρχεται τὰς αὐτὰς βαθμίδας, ἃς προκμητροῦμεν ἀνιόντες ἀπὸ τοῦ ἀπλουστάτου ὄργανισμοῦ εἰς τὰ τελειότατα ζῷα· μετὰ τοῦτο δ' ἀνευρίσκουσα ὅτι ὅσα προκλυότερα εἶνε ἡ περίοδος τῆς διαπλάσεως τοῦ ἀνθρωπίου ἐμβρίου, τόσῳ προκλυότερα ὑπάρχει ἡ βαθμὶς τοῦ ὄργανισμοῦ, πρὸς ἣν οὗτος ἀντιστοιχεῖ, καὶ τὰν ἀπκλιν, κατκδεικνύσει τὴν συμπαῖαν συγγένειαν, καὶ περ οὕσαν προκδικῆν, τοῦ ἀνθρωπίου ἐμβρίου πρὸς τὰ προκλυότερα ζῷα.

Ἐπεὶ οἰκοδομουμένη λοιπὸν ἡ Ἀνατομικὴ, καθάπερ ἐκ πάντων τῶν εἰρημένων συμπαῖν

στατον γίνεται, ἐπὶ τῆς Ἐμβρυολογικῆς καὶ ὡς ἐπὶκουρον τὰ μάλιστα λυσιτελῆ ἔχουσα τὴν συγκριτικὴν Ἀνατομικὴν, μεταρσιούται εἰς ὕψος οἷον προσήκει ἐλάχιστον μὲν ἐμπειρικῇ ἐπιστήμῃ τὰ μάλιστα δὲ θεωρητικῇ.

Τὸ τοιοῦτον μεταρσιον πνεῦμα τῆς Ἀνατομικῆς ἐπιστήμης ἔχων κατὰ μὲν τὴν περὶ αὐτὴν θεωρίαν ἐν τῷ νῶ, κατὰ δὲ τὴν προκλιν πρὸ ὀμμάτων καθῆκον ἱερὸν ὑπέλαβον χάριν τῶν ἐν τῇ ἡμετέρῃ ἱατρικῇ σχολῇ προκδευομένων ἵνα τὸ ἐγχειρίδιον τὸδε τῆς Ἀνατομικῆς τοῦ ἀνθρώπου φιλοπονήσω κατὰ τὴν ἑνὴν πρόδοον αὐτῆς. 1) Οὕτω δ' ἐν αὐτῷ ἐμπεριέχονται καὶ Ἱστολογία καὶ Ἐμβρυολογία, ἀμφοτέρω ἐν τε τοῖς καθόλου καὶ τοῖς καθ' ἕκαστον πλήρεις, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς συγκριτικῆς Ἀνατομικῆς πάνθ' ὅσα πρὸς ἐρμηνεύειν τοιαῦτα ἢ τοιαῦτα κατασκευῆς τούτων ἢ ἐκεῖνων τῶν ὄργάνων συμβάλλονται. Δῆλον δ' ἐκ τούτου ὅτι τὸ ἐμὸν ἐγχειρίδιον δὲν ἐνέχει ξηρὰν καὶ ἀτερπῆ καὶ ἐμπειρικὴν ὁλοῦ περιγραφὴν τῶν ὄργάνων τοῦ ἀνθρωπίου σώματος, ἀλλὰ καὶ φιλοσοφικὴν ἐρευνῶν περὶ ταύτης ἢ ἐκεῖνης τῆς κατασκευῆς τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ὄργάνων δεικνύουσαν τοὺς αἰτιώδεις λόγους αὐτῆς.

Ἔπεται συνέχεια.)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εἰς τὴν Γενικὴν Παθολογίαν

ὑπὸ τοῦ ὑφηγητοῦ κ. Ν. Π. ΠΑΡΙΣΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἡ Γενικὴ παθολογία διὰ τοῦ πειράματος λύει μάλιστα πολλὰ ζητήματα, τὰ ὅποια ἀπορῶσιν εἰς τὴν γένεσιν καὶ τὴν αἰτιολογίαν καὶ τὴν θεραπείαν τῶν νόσων. Διὰ τῆς παθολογικῆς ἀνατομικῆς διακρίνει τὰς νόσους ἀπ' ἀλλήλων, αἰτίνας τὰ αὐτὰ τυχὸν προκρουσάζουσι συμπτώματα, πλουτίζει δὲ λίαν καὶ τὴν διαγνωστικὴν. Περιττὸν δὲ καὶ ὑπομνήσωμεν ὑμῖν, ὁποίας ὑψηροῦς προσφέρει ἡμῖν εἰς πάσας ταύτας τὰς ἐργασίας τὸ μικροσκοπίον, ὄργανον ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ παντὶ ἐπιστήμονι φυσιοδίρῃ. Καὶ εὐτυχῶς ἡ Σχολὴ ἡμῶν ἀνακκινιζομένη νῦν, ἀρκούντως προκρείει ὑμῖν τὰ μέσα πρὸς τὰς μι-

1) Εὐκαιρον νομίζω ἵνα ὑπομνήσω ἐνθάδε τὸν ἀναγνωστῆν ὅτι τὸ τε σύγγραμμα τοῦ ἀδρῶς τὸν βίον καταλιπόντος πρώτου ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ καθηγητοῦ τῆς Ἀνατομικῆς, τοῦ ἀειμνήστου Δ. Α. Μαυροκορδάτου, καὶ τὸ μετὰ τριακονταετίαν περίπου ἐκδοθὲν τοῦ νῦν καθηγητοῦ Παύλου Ἰωάννου, τὰ μάλιστα συνεβάλλοντο πρὸς τὴν τῆς Ἀνατομικῆς σπουδῆν, ἄτε αὐτὰ μόνω χρησιμεύσαντα πρὸς χρῆσιν καὶ ἴδιαν μελέτην τῶν τῆς ἱατρικῆς φοιτητῶν καὶ πλείστης ὠφελείας αὐτοῖς γινόμενα πρὸς σπουδῆν τῆς πρώτης καταστάσεως τῆς Ἀνατομικῆς.

κροσσοπικῆς σπουδῆς, ἡγουμένων τῶν καθηγη-
τῶν κκ. Λουκᾶ Παπαζωάννου, Κ. Δηληγιάννη
καὶ ἄλλων, καὶ τῶν ἀξιοτίμων συναδέλφων
ὤσηγητῶν κκ. Χασιώτου καὶ Νικολαΐδου· εἰς
ταύτας δὲ πεποιθήμεν, ὅτι μετὰ τῆς αὐτῆς
ἐπιμελείας καὶ τοῦ αὐτοῦ ζήλου θέλετε ἀκο-
λουθήσει καὶ ἡμᾶς, μέλλοντες ἐκάστοτε νὰ σῶς
καθοδηγῶμεν.

Τοιαῦτά εἰσι, κύριοι, αἱ κύριαί πηγαὶ τῆς
Γενικῆς παθολογίας, ἧς τὰς ἀληθείας συνδέου-
σιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ ἀνεκτίσσοιεν ἡ Βιολογία
ἢ Ἀνθρωπολογία, ἢ Ἱατρικὴ Γεωγραφία μετὰ
τῆς Ἐπιδημιολογίας, μάλιστα δ' ἡ Ἱστορία τῆς
Ἱατρικῆς. Δὲν πρέπει νὰ ἀγνοῆτε, ὅτι ἀπνε-
τες οἱ ἀληθῶς ἐπιστήμονες συμπόσκεισι τῶνθεῖα
Ἱπποκράτη, εἰπόντι: ὅστις δὲ ταῦτα, τὰ τῆ
Ἱητρικῆ εὐρημένα, ἀποβαλὼν, ἐτέρη ὁδῶ...
ἐπιχρῶσει ζητέσει καὶ φησί τι εὐρηκέναι, ἐξη-
πάτηται καὶ ἐξαπατήσεται ἀδύνατον γάρ». Καὶ
εὐλόγως· Ἀυτηρὸν τῆ ἀληθείας, πρέπει νὰ τὸ
ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ Ἱστορία τῆς ἀναπτύξεως
τῆς ἡμετέρας ἐπιστήμης οὐδόλως διδάσκειται νῦν
ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ κοιτίδι τῆς Ἱατρικῆς, κατ'
εἰρωνᾶ ἐξαιρέσει, ὑπὸ ἰδίου καθηγητοῦ, ἐνῶ
νόμῳ τέταχται ἡ ἔδρα αὐτῆς ἐν τῷ ἡμετέρῳ
Πανεπιστημίῳ, καὶ ἐνῶ ἐν Παισίοις καὶ ἀλ-
λαχοῦ τῆς Εὐρώπης ὑποχρεωτικῶς διδάσκειται!
Ποῖα δ' ἡ ἐκ ταύτης ὠφέλεια, μόνος ὁ ἀνεπι-
στήμων δὲν δύναται νὰ νοῆσῃ, ὁ ἀγνοῶν τοὺς
τε νόμους τῆς λογικῆς καὶ τὸν ὅρον Ἱστο-
ρία, καὶ τὸ ὅτι καὶ αὐτῇ αὕτῃ ἡ σήμερον Ἱα-
τρικὴ εἶνε κατὰ τὰ τρία τέταρτα Ἱπποκράτης
καὶ Γαληνός. Ἡ Ἱστορία τῆς Ἱατρικῆς, κύ-
ριοι, εἶνε ὡς πᾶν δικαίως λέγει ὁ καθηγητῆς
Laboulbène ἐν τῇ εἰσαγωγῇ αὐτοῦ εἰς τὴν
«Ἱστορίαν τῆς Ἱατρικῆς» τοῦ Bonillet, ἦν ἐξε-
ληνίσαντες καὶ πλουτίσαντες ἐδημοσιεύσαμεν
ἤδη ἀπὸ τοῦ 1885, ὅπως ἀνεπληρώσωμεν τὴν
παρτελῆ πρ' ἡμῖν ἔλλειψιν τοιοῦτου βιβλίου, ἡ
Ἱστορία, λέγομεν, τῆς Ἱατρικῆς εἶνε «δικαίως
εὐγνωμοσύνης ἐκφρασίς διὰ τοὺς πρὸ ἡμῶν,
διδασκαλία δὲ διὰ τοὺς συγγρόνους· εἶνε τὸ
σύνολον ἐνδόξου πρηνθόντος, ἡ ἀπαραίτητος καὶ
στερεὰ βᾶσις τῶν ἐργασιῶν τοῦ μέλλοντος». Τὸ
καθ' ἡμᾶς, κύριοι, συγχάκις θέλομεν λαμ-
βάνει ἀφορμὴν ν' ἀναφέρωμεν ὑμῖν τὰ ὡς ἀναγκ-
κιότατα ἐκ τῆς Ἱστορίας τῆς Ἱατρικῆς, συγ-
κρίνοντες τὴν νῦν κατὰστασιν τῆς ἡμετέρας ἐπι-
στήμης εἰς τινὰ ζητήματα πρὸς τὰς ιδέας τῶν
πάλαι ἢ τῶν πρὸ ἡμῶν, ἐξάγοντες τ' ἀναγκ-
κιτὰ συμπεράσματα, καὶ ὑποδεικνύοντες ὑμῖν,
εἰ δυνατὸν, τοῦτο, τὰς ὁδοὺς πρὸς τὴν πρόοδον
τῶν ζητημάτων αὐτῶν.

Εἴπομεν ἤδη, κύριοι, ὅτι πρὸς ἐπιστημονι-
κὴν, ἥτοι συστηματικὴν καὶ μεθοδικὴν σπουδὴν
τῶν μερικῶν ἢ ἐιδικῶν γεγονότων ἐκάστης ἐπι-

στήμης, εἶνε ἀναγκαιοτάτη ἡ λογικὴ ἀναζη-
τήσις τῶν γενικῶν καὶ ἀμεταβλήτων κανόνων
ἢ νόμων, τῶν διαπόντων αὐτά. Τὸ τοιοῦτον εἶνε
ἀξίωμα λογικόν, τοῦ ἐπίστασθαι, ἀλήθεια αὐ-
ταπόδεικτος. Καὶ ἐν τῇ Ἱατρικῇ λοιπὸν ἐπίσης
διὰ τῶν γενικῶν νόμων τῶν ἐξαγομένων ἐκ τῆς
λογικῆς παρατηρήσεως τῶν μερικῶν γεγονότων,
ἢ τῶν ἐπικυρουμένων ὑπὸ τούτων, ἐξηγοῦνται
ἡ ἀρχή, ἡ ἐξέλιξις καὶ τὸ τέλος τῶν νόσων ἐν
γένει. Ἐκ τῆς λογικῆς ταύτης ἀνάγκης ἐγεν-
νήθη καὶ ἡ Γενικὴ παθολογία, ἡ τὸν μέγαν
τοῦτον σκοπὸν κυρίως προθεμένη, ὑπὲρ τῆς προό-
δου τῆς Παθολογίας.

Ἀρχὰς καὶ συμβολὰς εἰς τὴν Γενικὴν παθο-
λογία εὐρίσκομεν ἐν τοῖς βιβλίοις τοῦ Ἱππο-
κράτους (460—377 π. Χ.) τοῖς περὶ ἀρχαίας
Ἱητρικῆς, περὶ ἀέρος, ὑδάτος, τόπων, τοῖς
ἀφορισμαῖς, ταῖς ἐπιδημίας καὶ πολλαχοῦ τῶν
ἄλλων βιβλίων αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῶν βάσεων τούτων ἤρξατο μάλιστα οἰκο-
δομῶν βραδύτερον ὁ ἐκ Περγάμου Κλαύδιος Γαλη-
νός (131—201 π. Χ.), ὅστις, ὡς εἴπομεν ἤδη,
θεωρεῖ τὴν νόσον ὑπὸ γενικώτερον ἔννοιαν, ἐν
τῷ περὶ συμπτωμάτων διαφορᾶς βιβλίῳ αὐτοῦ.
Ἐν τοῖς βιβλίοις αὐτοῦ περὶ αἰτίων, περὶ νό-
σων διαφορᾶς περὶ αἰτίων συμπτωμάτων, κλπ.,
εὐρίσκομεν ἐπίσης γενικότητα, αἴτινες ἀποτε-
λοῦσι τὰς βάσεις τῆς περὶ τῆς Γενικῆς παθο-
λογίας διδασκαλίας, ὧν ἕνεκα πᾶν δικαίως ὁ
Γαληνὸς θεωρεῖται ὡς ὁ πατὴρ τῆς Γενικῆς πα-
θολογίας, ὡς εἶνε τοιοῦτος καὶ τῆς Φυσιολογίας.

Τὰ δεδομένα ταῦτα ἐπολλαπλασίασαν οἱ με-
ταγενέστεροι· μάλιστα δὲ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου
αἰῶνος ὁ (spanish) ἔδωκε τὴν ἐπωνυμίαν Γενι-
κῆ παθολογίας.

Ἀρχαίον δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος πολλὰ
βιβλία περὶ τῆς Γενικῆς παθολογίας προχμα-
τευόμενα ἐδημοσιεύθησαν, ὧν μᾶλλον ἀξία εἶνε
τὸ τοῦ πολυμαθοῦς γαλάτου Chomel, ὅπερ καὶ
πρ' ἡμῖν μετεφράσθη, τὸ τοῦ Mouneret, τὸ
τοῦ Dubois d' Amiens, τὸ τοῦ Chauffard.
Ὁ Andral ὅμως μάλιστα ἀπὸ τοῦ 1850 ἔδωκε
νέαν ὄψιν εἰς τὴν Γενικὴν παθολογίαν ὑπὸ τὰς
ἐμπνεύσεις τῆς Σχολῆς ταύτης, τῆς Γαλλικῆς,
συνέταξε τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ ὁ πολυμαθὴς Bi-
chut.

Ἡ νεωτέρα Γενικὴ παθολογία, διὰ τῶν ἐρ-
γασίων τοσούτων ἀκμυίων τῆς ἐπιστήμης ἐργα-
τῶν ἐκ τῆς Γαλλίας ἰδίως καὶ τῆς Γερμανίας,
ἐν οἷς ὁ Bouehard, ὁ Hulopean, ὁ Vulpian,
ὁ Colnheim, ὁ Billotb, ὁ Strker καὶ ἄλλοι
πολλοί, οὓς εὐφύμως θέλομεν λάβει ἀφορμὴν
συχνότατα ν' ἀναφέρωμεν, δὲν ἀσχολεῖται μό-
νοι εἰς τὴν φιλοσοφίαν τῆς Ἱατρικῆς, ἀλλὰ
δι' ἄλλων τῶν παρεχομένων αὐτῇ ὑπὸ τῶν βοη-
θητικῶν ἐπιστημῶν μέσων, ἀντικείμενον ἔχει

τὴν γνώσιν τῆς φύσεως καὶ τῆς οὐσίας τῆς νό-
σου, τὴν σπουδὴν τῶν τοσοῦτων αἰτίων, τῶν
παρεχομένων ἀλλοιώσεων, τῶν λειτουργικῶν
διαταράξεων, τῆς ἐξελίξεως τῶν νόσων, τὴν
γνώσιν τῶν γενικῶν κανόνων τῆς Ἱατρικῆς τέ-
χνης, ἥτοι τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἡμετέρας ἐπιστή-
μης, τῆς διαγνωστικῆς, τῆς σημειωτικῆς καὶ
τῆς γενικῆς θεραπευτικῆς, τέλος τὴν γνώσιν
τῶν θεμελιωδῶν ἀληθειῶν τῆς Ἱατρικῆς.

Τοιοῦτον εἶνε, κύριοι, τὸ κοινὴν παρεδεγεμένον
σήμερον σύστημα τῆς Γενικῆς παθολογίας, τοῦτο
δὲ καὶ ἡμεῖς θέλομεν ἀκολουθήσει, ἐκθέτοντες
ὑμῖν πᾶν ὅ,τι θετικὸν κατέχει σήμερον ἡ ἐπι-
στήμη, ποίας προόδους ἐποίησεν μέχρι τῆς σή-
μερον ἡμέρας εἰς πάντα αὐτῆς τὰ κεφάλαια. Ὁ
σεβαστὸς καὶ προσφιλέτης ὑμῖν τε καὶ ἐμοὶ δι-
δάσκαλος καὶ καθηγητῆς τῆς Γεν. παθολογίας
κ. Π. Κυριακὸς διδάσκει ὑμῖν τὰ κυριώτερα καὶ
σπουδαιότερα κεφάλαια μετὰ τῆς χαρακτηρι-
ζούσης αὐτὸν σαρκηνείας καὶ γλαυροτότητος· πρ'
ἐμοῦ θέλετε ἀκούσει ἀνεκπυσσόμενα, ἐν προσ-
θήκης μέρει καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ὑμετέ-
ρων ἀκροάσεων, τὰ γενικώτερα, καὶ δὴ ἐφέτος
τὸ περὶ Γενικῆς Αἰτιολογίας.

Ἰδοῦ, προσφιλεῖς ὀμιληταί, ἐν γένει ἐποῖαί
τινές εἰσιν αἱ βᾶσεις, ἐρ' ὧν ἱδρυται ἡ Γενικὴ
παθολογία, καὶ ἐποῖαί τινές εἰσιν αἱ ἀρχαὶ καὶ
τὰ μέσα αὐτῆς, δι' ὧν ὀδηγοῦμεθα εἰς τὴν γνώ-
σιν καὶ τὰς προόδους τῆς φιλικανθρωποτάτης τῶν
ἐπιστημῶν, τῆς Ἱατρικῆς.

Ἐγκύψωμεν, κύριοι, συντόμως εἰς τὴν μελέ-
την τοῦ ἐκ τῶν μᾶλλον ἐνδοκφερόντων τούτου
κλάδου τῆς ὄλης ἐπιστήμης ἡμῶν, ὅστις εἶνε
οἰνοὶ τὸ λάμπρον φῶς τὸ ὀδηγοῦν ἡμᾶς εἰς τὰς
δυσθάτους καὶ σκολικὰς ἀτραποὺς τοῦ ἡμετέρου
ἐπιστημονικοῦ ἐδάφους, εἰ ἀσυννόμεθα ὅτι υἱοὶ
φωτὸς ἐσμέν. ἢ, κατὰ τὸν θεῖον ποιητὴν τῆς
Ἰλιάδος, ἰσῶθεοι, καὶ πολὺν ἀντάξιοι ἀλλω!

Ἡ ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΣΤΡΑΔΕΛΛΑΣ

Διήγημα ἐκ τῶν τοῦ MILON.

Ἦπῃρην ἐν Βενετίῃ, κατὰ τὰ μέσα τοῦ 17
αἰῶνος, μουσικός τις δνόματι Stradella, ἐπιδε-
ξιοτάτος ἀοιδὸς καὶ συνθέτης δικακεκριμένος.
Αἱ εὐγενέστεραι καὶ ἀριστοκρατικώτεραι τῶν ἐν
Βενετίῃ ὀκογενειῶν διημιτισθῆσαν τὴν τιμὴν
νὰ ἔχωσιν αὐτὸν πρ' ἑαυταῖς καὶ στιγμὰς μό-
νον τινὰς· καὶ ἀρ' οὐ ἀντήγει ἡ ἀρμονικὴ αὐ-
τοῦ φωνὴ τὴν πρῶταν ἐν τοῖς νεοῖς, τὴν ἐσπέ-
ραν κατέθελε τὰς ἰδιωτικὰς συνακαστροφάς.

Ἐνίστε, κατὰ τὰς ὠραίας ἐκεῖνας ἐσπέρας τοῦ
θέρους, ὧν ἡ φύσις εἶναι θαυσιλῆς ἐν Ἴταλίᾳ, ἐξ
ἐνὸς τῶν μελῶν ἐκεῖνων ἀκατίων, ἄτινα ὠλί-
σθινον ἐπὶ τῶν λιμνοθαλασσῶν ἢ ἐπὶ τῆς με-
γάλης διώρυγος, ἠκούετο ἐξερχομένη ἡ φωνὴ
τοῦ Στραδέλλα· πᾶραυτα πλήθος κομψοτάτων
λέμβων ἐσπευδε πρὸς τοὺς γνωστοὺς τούτους
φθόγγους καὶ συνεσωρεύοντο ἐφαμίλλως πέριξ
τοῦ ἀκατίου τοῦ ἀοιδοῦ. Ἀλλ' ὁ δημόσιος ὀκυ-
μασμός εἶναι πάντοτε ἀναμεμιγμένος μετὰ κρυ-
φίου τινὸς μίσους· ἐν ᾧ ἡ πόλις ἄπασα ἐμειλί-
σκετο ἐκ τῶν ἀσμάτων τοῦ μουσικοῦ, κύριός
τις, ζηλότυπος ἐκ τῆς παρεχομένης εἰς τὸν
Στραδέλλα προτιμήσεως ὑπὸ Βενετίης κόρης, ἧς
ὁ μέγας οὔτος καλλιτέχνης ἐζήτησε τὴν χεῖρα,
ἔτρεφε κατ' αὐτοῦ μῖσος ἄσπονδον, καὶ διὰ νὰ
ἀπαλλαγῇ ἀντεραστοῦ τόσον ἐπικινδύνου, ὡμωσε
τὸν θάνατόν του.—Εὐρίσκονται ἐν Ἴταλίᾳ ἄν-
θρωποι ἄνευ περιουσίας ἄνευ δνόματος, πωλοῦν-
τες τὸν βραχίονά των εἰς ὄντινα ἤθελε νὰ τὸν
πληρώσῃ τὴν ἡμέραν κοιμῶνται, καταβεβλη-
μένοι ὑπὸ τοῦ καύσανος τοῦ ἡλίου, ἡ νεανικω-
μένοι ὑπὸ τοῦ αἵνου· μόλις δὲ πλησιάσῃ ἡ νύξ,
ἐγείρονται εἰς τὴν θέαν τοῦ χρυσοῦ, οὗ τὴν
στιλπνότητα προβάλλει τις εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
των, γίνονται οἱ πιστοὶ δοῦλοι πάθους, ὅπερ τοῖς
εἶναι ὅλως ξένον καὶ μεταβαίνουσι νὰ προσβά-
λωσι μετὰ πάσης ψυχραμίας τὸ ὑποδειχθὲν αὐ-
τοῖς θῆμα... Ὁ εὐγενὴς Βενετὸς ἐνεπιστεύθη
εἰς δύο τῶν ἀθλίων τούτων τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ
σχεδίου του. Ἀλλ' ὁ Στραδέλλας δὲν ἤτο πλέον
ἐν Βενετίᾳ· ἔλασρά τις λέμβος τὸν μετέφερε
μακρὰν τῆς πόλεως ταύτης καὶ ἠγγουέτο πρὸς
ποῖας ἀκτὰς τὸν εἶχεν ἐξορίσει ἡ μεγαλο-
φυΐα του...

Οἱ δύο δολοφόνοι, ἀρ' οὗ τὸν ἐζήτησαν εἰς
πλείονος τῆς Ἰταλίας πόλεις, ἔφθασαν ἐπὶ τέ-
λους καὶ εἰς Ῥώμην. Ἐκεῖ, μέγας ἐγένετο πά-
ταγος περὶ ἐνὸς ἀοιδοῦ Βενετοῦ, ὅστις ἐμελλε
τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην νὰ παραστήσῃ ἐκκλησια-
στικόν τι μελόδραμα (= oratorio, δι' ὀργάνων
καὶ ὠδῆς ἐκτελούμενον ὑπὸ 400 καὶ 500 πολ-
λάκις μουσουργῶν) εἰς τὸν νῆον τοῦ Ἁγίου
Ἰωάννου τῆς Λατρᾶνης. Αὐτὸς οὔτος· οἱ δολο-
φόνοι οὐδαμῶς περὶ τούτου ἐδίστασαν καὶ κα-
ταχθόνιος χαρὰ ἐξήστραψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
των. Ἀνυπομότως περιμένουσι τὴν ὠρισμένην
ῥᾶν, καὶ, ἅμ. ἐσήμηνεν αὕτη, διευθύνονται
πρὸς τὸν νῆον. Τὸ σκῆδιον δὲ αὐτῶν ἤτο νὰ
ἀφῆσται τὸν Στραδέλλα νὰ ψάλλῃ, οὐδαμῶς χά-
νοντες αὐτὸν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των κατὰ
τὴν διάρκειαν τοῦ μελοδράματος, καὶ νὰ ἐπι-
τεθῶσι κατ' αὐτοῦ εἶτα, ὅταν ἐξέρχεται τοῦ
ναοῦ.

Εἰσελθόντες εἰς τὴν μεγαλοπρεπεστάτην ταύ-
την ἀρχαίαν ἐκκλησίαν, κατόμειστον ἀναθημά-

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

περὶ τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ζαπείου καὶ τῆς ἐνάξξεως τῆς Δ'. Ὀλυμπιάδος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α΄.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1858 Β. Διάταγμα περὶ συστάσεως τῶν Ὀλυμπίων, τὰ ἀπὸ 4 Ἰουλίου 1885 καὶ 1 Ὀκτωβρίου 1886 Ἡμέτερα διατάγματα καὶ τὸν ἈΥΣΤΑ' νόμον τῆς 28 Μαΐου 1887 περὶ διοικήσεως τῆς ὑπὸ τοῦ Εὐαγγέλου Ζάππη κατεκληρονομήσεως εἰς τὸ ἔθνος περιουσίας.

Προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ὑπουργῶν, ἀπερρασίσαμεν καὶ διατάσσομεν

Ἄρθρον 1. Τῆ δευτέρῃ Κυριακῇ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1888 τελεσθήσονται τὰ ἐγκαίνια τοῦ δαπάνη τῶν ἐθνικῶν εὐεργετῶν Εὐαγγέλου Ζάππη καὶ Κωνσταντίνου Ζάππη ἀνεγερθέντος Ζαπείου μεγάρου καὶ ἡ ἔνκαρξις τῆς Δ'. Ὀλυμπιάδος.

Ἄρθρον 2. Ἡ ἐπὶ τῶν Ὀλυμπίων καὶ τῶν κληροδοτημάτων Ἐπιτροπῇ, ἡ κατὰ τὴν δικηθῆκην τοῦ ἀοιδίου Εὐαγγέλου Ζάππη ἐντεταλμένη τὰ τῆς τελέσεως τῶν Ὀλυμπίων, θέλει ἐπιμεληθῆ τῆς διεξαγωγῆς τῆς Δ'. Ὀλυμπιάδος κατὰ τὰς ἐπομένους διατάξεις :

Ἄρθρον 3. Κατὰ τὴν Δ'. Ὀλυμπιάδα τελεσθήσονται :

α'.) Ἐκθεσις τῶν προϊόντων τῆς γεωργίας, κτηνοτροφίας, βιομηχανίας, καλλιτεχνίας καὶ τῆς ἐν γένει ἐν Ἑλλάδι ἐργασίας, ἔτι δὲ καὶ τῶν καλλιτεχνικῶν ἢ δικηνοητικῶν προϊόντων τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὁμοεθνῶν.

β'.) Πινηγῶρις δημοτελῶν ἀγῶνων.

γ'. Διδακτικὰ ἀρχαίων καὶ νεωτέρων Ἑλληνικῶν δραμάτων.

δ'.) Δραματικὸν διαγωνισμὸν, ἔχον τὴν ὑπόθεσιν ἐκ τῆς ἀρχαίας, μέσης ἢ νεωτέρας (μέχρι τοῦ 1829) Ἑλληνικῆς ἱστορίας, κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Κωνσταντίνου Ζάππη. Ἐκτελεσθήσονται δὲ καὶ πρωτότυπα ἑλληνικὰ μουσουργήματα.

Ἄρθρον 4. Αἱ τελεταί, οἱ ἀγῶνες καὶ ἡ ἔκθεσις θέλουσι διακρίσθαι μέχρι τῆς τελευταίας Κυριακῆς τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου. Ἡ ἔκθεσις ὅμως δύναται νὰ περρατῆ ἀπορῆσει τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐπὶ μακρότερον χρόνον.

Ἄρθρον 5. Τὰ τῶν ἀρχαίων ἐν γένει καὶ τῶν δικηνοητικῶν διαγωνισμάτων θέλουσι κανονισθῆ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐν ἰδίῳ προγράμματι, τηρουμένων ἀπερραγλίτως τῶν διατάξεων τῆς δικηθῆκας.

Ἄρθρον 6. Πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ ἀνατεθειμένου εἰς αὐτὴν ἔργου ἐπιτρέπεται εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν νὰ δαπανήσῃ ἐκ τῆς ἐν τῷ ταμείῳ αὐτῆς χρηματικῆς περιουσίας δρ. 150,000, ἐπιφυλασσομένης τῆς ἀσφῆσεως τοῦ ποσοῦ τούτου ἐν περιπτώσει ἀνεπάρκειας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου.

Ἄρθρον 7. Εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ὀλυμπίων καὶ κληροδοτημάτων Ἐπιτροπὴν ἐπιτρέπεται νὰ συστήσῃ κεντρικὴν ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν, διορίσει κατὰ τόπους Ἐπιτρόπους ἐν τε τῇ ἡμεδαπῇ καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ, ἀποστείλῃ εἰς τὰς ἐπικρατικὰς εἰδικὰς ἀντιπροσώπους καὶ προσλάβῃ τὸ ἀνεγκρίτον προσωπικόν.

Ἄρθρον 8. Δι' εἰδικῶν κανονισμῶν ἢ ἐπὶ τῶν Ὀλυμπίων καὶ τῶν κληροδοτημάτων Ἐπιτροπῇ θέλει κανονίσει λεπτομερῶς τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἀνωτέρω ὁρισμένων.

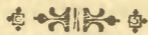
Εἰς τοὺς αὐτοὺς Ὑπουργοὺς ἀνατίθεται ἡ δημοσίευσις καὶ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 11 Ἰανουαρίου 1888.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Οἱ Ὑπουργοί

Ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν
Κ. ΔΟΜΒΑΡΔΟΣ Χ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΕΠΙΟΣ

Ο ΕΠΙΑΙΤΗΣ

«Τῆς Μίρας τὸν ἀπόβλητον ἰδέτε ! ἔγεννηθην, Κι' ἀντὶ σπαργάνων παιδικῶν, τῆς μισαρᾶς πενίας Τὸ παγετῶδες σάββατον σφιγκτὰ περιεβλήθην, Ἐγὶνα δ' ἔκτοτ' ὁπαδὸς πιστὸς τῆς δυστυχίας. Χρόνος κατέρρευσε πολὺς' εἶχον βλαστοὺς παιδιῶν Κι' ἐντίμως ἐργαζόμενος, διέβαινα τὸν βίον.

«Ἢνοή, πλήν, νόσου πνιγηρᾶ, ἐμάραν' αἰφνιδίως Τὰς θαλλερὰς δυνάμεις μου, καὶ μ' ἔκαμε πρὸ χρόνου Εἰς τῆς ἀργίας τὴν πυρὰν νὰ τήκωμ' ἀναξίως. Πλήν ἄρτον, ἄρτον ἔκραζον τὰ τέκνα μετὰ στόνου Κι' σβεννυμένων ὀφθαλμῶν. Μὲ πάλλον τότε στήθος Τρεμούσας χεῖρας ἔτεινα ἐπαίτου εἰς τὸ πλῆθος.

«Ἐπαίτης ! λέξις μισητῆ, οἰκτρᾶ, κατηραμένη Κι' αὐτοῦ τοῦ οἴκτου τῶν πολλῶν, κι' αὐτοῦ ἐστερημένη ! ! Λέξις, οὐδὲν ἐγείρουσα παρὰ σωροὺς, κονίας Ἀποστραφῆς καὶ ἐμπαιγμοῦ καὶ μαύρης εἰρωνείας. Τῆς τύχης βῆμα, ἀντι φεῦ ! εἰς τοὺς ἐπαίτας εἶψη, Θανάτου πέπλος, πρότερον, ψυχρὸς ἄς τὸν καλύψῃ !

«Ὁ πρῶτος, ὃν συνήνησα, ἦτο κομφὸς τις νέος. Ἰδὼν αὐτόν, τὸ αἷμά μου νὰ φαίρηται βιαίως Ἠσοῖνθην εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἄλλῃ ἰδοὺ προκρίνω Τὴν σκελετώδη χεῖρά μου μὲ τρόμον νὰ ἔκτεινω !... Διὰ βίπης μὲ ἐπλήξεν ἀγριωπῶν βλεμμάτων Κ' ὕπαγ' ἐπαίτα, λέγει μοι, στεροῦμαι τῶν χρημάτων....!

«Τὸν εἶδον πλήν ἐμβαίοντα ἐντὸς χαρτοπαικτείου Ἀφθόνως τὸ χρυσίον του νὰ κατασπαταλήσῃ. Τὸν εἶδον ὑπερβαίνοντα φλιάν χαμαιτυπείου Εἰς τῶν παθῶν του τὸν βωμόν θυμίαμα νὰ χύσῃ !... Τί δι' αὐτόν, ἂν νήπια ζητοῦντα ἄρτον κλαίουں Κ' οἱ ὀρθνοὶ τῶν τῆν πατρικὴν καρδίαν κατακαίουں;..

«Μὲ βῆμα ἐπροχώρησα πενοῆρες καὶ μοιραῖον Ὡς ναύτης κυλινδούμενος εἰς κύμα λυσσαλέον Τῆς θακρυγόνου Ὀλίψεως καὶ τῆς ἀπελπισίας. Ἄλλ' ἔσε ! δύω τ' ὄμμα μου ἀντίκρυσε κυρίας, Ὡς ὄταν ἴδῃ ναυαγία σάνδα σωτηρίας, Ἠσοῖνθην τὰ σκιρτήματα ἐντὸς μου τῆς καρδίας.

«Τὴν ὄσταωδη χεῖρά μου ἔκτεινω εἰς τὴν μίαν, Ἦτις ἐνεῖχε, φαίνεται, μᾶλλον λεπτὴν καρδίαν Ἄλλ' οὔτε βλέμμα προσήνεες ἐκείνη ν' ἀτενίσῃ, Οὔτε γλυκὺ μειδίαμα ἐδέξθη νὰ χαρίσῃ. Ἄλλῃ ἔστράφη ἀπεχθὴς καὶ μ' εἶπεν ἀνοικτιρμῶν : Ἄς σ' ἐλέησῃ ὁ Θεός, ὁ μέγας ἐλεήμων.....

«Ἀλλοίμονο ! κύων μικρός, ἂν ἔβαινε ἐμπρὸς τῆς, Θὰ τὸν προσέβλεπε φαιδρῶς ὁ μέλας ὀφθαλμὸς τῆς. Ἄλλ' ὅμως τῆς καρδίας μου αἱ φοβεραὶ δονήσεις, Δὲν ἤρκεσαν οὔτε μικρὰς νὰ φέρουν συγκινήσεις ! Τί δι' αὐτὴν ἂν νήπια θὰ πέσουν πείνης ὄμμα Καὶ διὰ ἄρτου ἔλλειψιν θὰ κῆνται εἰς τὸ μνημα;

«Τότε τὸ ὄμμα ἤρχισεν ἀγρίως νὰ θολοῦται Ἀπελπισία ! Πέλαγος ἐμπρὸς μου νὰ ἀπλοῦται Βίδον, ἀφρίζον κ' ἔτομον νὰ μὲ κατασυντρίψῃ Καὶ εἰς σκοπέλους φοβεροὺς ἀγρίως νὰ μὲ βίψῃ. Βίδον τὰ πάντα σκοτεινὰ ! Πᾶς ἀναστεναγμὸς μου Ἐφρόνονυ ὅτι ἦναιπε πυρκαϊάν ἐντὸς μου !

«Καὶ ὅμως ἐπροχώρησα ! Ἡ πλάνος φαντασία Ἐμπρὸς μου μοὶ παρίστανε μὲ ὄμμα ἐξβεσμένου Ἀπὸ τῆς πείνης τὰ πυρὰ καὶ καταναρκαωμένον Ἀσπαίροντα τὰ προσφιλῆ κι' ἀθῶά μου παιδία. Ἄλλ' ὅμως τύχη ἀγαθῇ, βλέπω ἐκεῖ πλησίον, Ἄνδρα πρεσβύτην, κάτισχον κι' ὠχρὸν ὡς τὸ κηρίον.

«Εἶ με τὸ ὄμμα φοβερὸν καὶ ἄχαρι τὸ ὄφος. Ἐβάδιζε δ' ἀπαίσιον ὄκ' ἦτο τοκογλύφος ! Καὶ ὅμως ἐπλησίασα καὶ περιεσταλυμένος Τὴν χεῖρά μου τὴν τρέμουσαν τῷ ἔτεινα ἀσμένως. Τὸ ὄμμα του μ' ἐνάρκωσε μὲ ἐνευσε δ' ἀγρίως Νὰ γίνω ἄφαντος εὐθὺς ἐκεῖθεν καὶ ἀόλιος !...»

«ὦ ! πόσον εἶχον ἄδικον' ἐζήτησαν νὰ δροσίση Τὸ στήθος μου μὲ δρόσον, ἦν παρ' ἄλλων θὰ στερέησῃ. Ἰδέτε τὸν ! Εἰς τὴν τροφὴν τῶν ὄρφανῶν, τῆς χήρας, ! Τοῦ πένητος, τοῦ ἔνδεους, βεβήλους ὀσείαι χεῖρας ! Καὶ ὅμως εἶναι ἄνθρωπος καὶ εἰς Θεὸν πιστεύει Καὶ τὸν Ἐσταυρωμένον μας ὁ ἄθλιος λατρεύει !...»

Ἐπαυσε βλέμμα ἀπλανὲς πλανῶν ἐπὶ τὰ περίε Τὴν γλώσσαν του ἐδέσμευσεν ἀπελπισίας πτέρυξ, Ἀπὸ τοῦ στήθους του θερμὸν ἐν ἄκρυ ἐξεγύθη, Πρὶν βρέξῃ, πλήν, τὴν παραίαν αὐτοῦ ἀπερροφήθη. Κ' ἐνῶ εἰς πόντου λογισμοὺς ὁ νοῦς του κυλινδεῖται, Ἐστέναζεν ! — Εἰς στεναγμοὺς ἡ λύπη δὲν ἐκχεῖται !

Βαδίζει βήματὰ τινα περισκοπῶν. — Νομίζει Ὅτι ἐλπίδος νύματα ἐκ τοῦ κενοῦ ὀ' ἀντλήσῃς ; Πλανᾶσαι ! Ἐν τῷ σάλῳ σου, ταλαίπωρε, ἐλπίζεις Ὅτι καρδίαν εὐσπλαγγον ἐνταῦθα ὀ' ἀπαντήσῃς ; Μὲ ὄψακα ὑπομονῆς ὀπλισθητι βερέως, Διότι ἡ καρδία σου θὰ σπαρραθῆ βεθέως ! —

Ἰσταται, τρέμει, ἀπορεῖ, διστάζει, περιμένει, Εἰς πᾶσαν του ἀναπνοὴν τὸ στήθος του ὀγκοῦται, Νῦν εἰς τῆς τύχης τὸν φανὸν ὁ νοῦς του προσηλοῦται. — Ἄλλὰ πρὸς δυστυχίαις γελᾷ ποτὲ ἡ εἰμαρμένη ; — Πλὴν αἴφνης μὲ θακρυβρεκτον καὶ θολωμένον ὄμμα Ἦρχισε ταῦτα νὰ λαλῇ τὸ κάτωροί του στόμα :

«Ἀπελπισία ! Πανταχοῦ, ὅπου τρεμούσας χεῖρας Ἐξέτεινα καὶ ἔκρουσα τῶν καρδιῶν τὰς οὐρας, Φεῦ ! πανταχοῦ μ' ἐνάρκωσαν ἐπελπισίας πάγοι ! Πᾶν αἶσθημα ἀπὸ τῆς γῆς γενναῖον ἀνηρέπαγη ! Πλήν, μία μᾶς ἀπέμεινε νὰ κρούσωμεν, παιδία Τοῦ Οὐρανοῦ' μόνον ἐκεῖ ἀνθεῖ ἡ εὐσπλαγγνία.....»

«Ἀπελπισία ! ὦ ! αὐτὴν τὴν λέξιν, ἂν προσφέρῃ Γλώσσα πατρὸς' πόσας πολλὰς πληγὰς τῷ ἐπιφέρει. Καθὼς ἡ φλόξ ἢ ἀπηνῆς τὰ σπλάγγνα κατακαίει. Ναί. Τῆς ἐχίδνης ὁ ἰδοὺς τόσον πολὺν δὲν γέει Ἰὸν εἰς στήθη τοῦ πατρὸς ἢ ὄσον, ὅταν κράξῃ : Τετέλεσται ! τὰ τέκνα μου ἢ πείνα θὰ σπαράξῃ !...»

«Ἀπελπισία ! τρέμουσι σφοδρῶς τὰ γόνατά μου. Τί θέλω πράξει ; ὦ ! Θεέ ! μετὰ λεπτὰ ὀλίγα Σωροὶ θὰ κῆνται ἄψυχοι τ' ἀθῶα νήπια μου ! Ἄλλ' ὄχι μὴ ὀργίζεσαι, ταλαίπωρε, καὶ σίγα. Θ' ἀφήσω πείνης θύματα τὰ τέκνα μου νὰ γίνουν ; Οἱ ἄνθρωποι μετὰ χαρᾶς τὸ θέλουσιν, τὸ προκρίνουσιν.

«Μὴ τέκνα μου μ' ἐκλάβητε ποτέ, ὡς δημίον σας. Ἐκκαίει εἰς τὰ στήθη μου σπινθὴρ τῆς εὐσπλαγγνίας. Καλλίτερον νὰ κύψῃτε τ' ἀθῶον μέτωπόν σας Εἰς τοῦ θανάτου τὴν πνοὴν ἢ εἰς τῆς ἀτιμίας ! Τῆς ἀτιμίας ;... βέβαια εἰς τοὺς ἀτίμους ἦδη Ἢ ἄνθρωποτης ἡσκληρᾶ κι' αὐτὸν τὸν ἄρτον δίδει !...!»

αὐτὸν δὲ, ὃ ἀδυσώπητος καὶ ἀγρία κοινωρία
 Ἡ κλειούσα στοὺς κόλπους σου ἀνθρώπινα θηρία,
 Ἐλθέ τὰς σάρκας νὰ γευθῆς, ἐλθέ μετ' ἀπληστίας,
 Τῶν τέκνων μου, σ' ἀνήκουσιν ἔναι τῆς εὐσπλαγ-

χνίας.
 Ἦν πρὸς ἐμέ ἀπέδειξας, φόρος μικρός, σ' ἀριόζουν ...
 Ἄλλ' ἐναι δυστυχῶς νεκρά· οἰκτρῶς δὲν θὰ οἰμώζουν,
 Ἦνα τῶν οἰμωγῶν αὐτῶν κηλοῖ ἡ ἀρμονία
 Τὰς εὐαισθητοὺς ἀκούσας... Ἄ. ν. καὶ . τι δυστυχία .....
 ("Ἐπεται συνέχεια.)
 Μ. Κ.

Η ΠΕΡΙ
 ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

τοῦ κ. Ἀλεξ. Ρ. Ραγκαβῆ

ἀναδημοσιευμένη ἐν τῇ «Παλιγγενεσίᾳ».

«Ὁ ἀκίματος λόγιος κ. Ἀλέξανδρος Ῥαγκαβῆς δι' ἐπιστολῆς του δημοσιευθεῖσας ἐν τῷ ἀξιολόγῳ περιοδικῷ «Ἀκαδημία» ἐθίξεν ἐσχάτως ζήτημα ὑψίστου ἀληθῶς ἐνδιαφέροντος, καὶ ἄξιον νὰ ἐλύσῃ τὴν προσοχὴν καὶ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς κοινωρίας τῶν γραμματικῶν. Μεγαλόδωρος εὐεργέτης ἀφορῶν εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων καὶ ἐπιστημῶν ἐν Ἑλλάδι διέθετο κολοσσαῖον ποσὸν πρὸς αὐτῶν καὶ ἴδρυσεν Ἀκαδημία. Καλλιμάχμαρον καὶ χρυσῆρες μέγαρον ὠκοδομήθη διὰ τῶν χρημάτων ἐκείνων, πρὸ καιροῦ δὲ οἱ διαβαίνοντες ἐκ τῆς ὁμωσύμου ὁδοῦ ἀποθαυμάζουσι τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ κτηρίου διασκευὴν καὶ τὴν πολυτελεστάτην διακόσμησιν, μακαρίζοντες τὸν τόπον, ἐν ᾧ τοιαῦτα ὠκοδομήματα ἀνεγείρονται δι' ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας. Ἄλλ' ὡς συμβαίνει ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ἡ ἐξωτερικὴ ἐπίδειξις μόνον ἐνδιαφέρει, καὶ ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος Ἀκαδημία μόνον εἰς μάρμαρα καὶ στύλους χρυσόταυτους ἐκίνησε καὶ κινεῖ μέχρι τοῦδε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν πολλῶν. Περὶ τοῦ ἀρχικοῦ σκοποῦ τοῦ ἴδρυτοῦ, περὶ τῆς ἰδέας, ἣν προτίθητο οὗτος, νὰ ἰδρῦσῃ δηλονότι ἀνώτερον καὶ ἐπίσημον σωματεῖον φιλολογικὸν καὶ ἐπιστημονικόν, ἀφ' οὗ νὰ διαχέωνται ὡς ἀπὸ ἑστίας τηλαυγῆς τὰ φῶτα τῆς παιδείας καὶ ἐπιστήμης ἐφ' ὅλου τοῦ ἔθνους, νὰ συστήσῃ ἐν ἄλλαις λέξεσι Ἀκαδημίαν κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ἐν ἄλλοις ἔθνεσι ἰσχυρότων, οὐτε λόγος καὶ γίνεται, οὐτε ἡ ἐλαχίστη φροντίς καταβάλλεται. Ἄρκεῖ, ὅτι ἀπεκτήσαμεν τὸ ὠκοδόμημα, οἱ Ἀκαδημαῖκοι εἶναι περὶ τοὺς. Καὶ ἂν ἐνίοτε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τοιμητὸς τις ζητεῖ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ θέλησις τοῦ ἀοιδίου Σίνα καὶ συγκροτηθῇ Ἀκαδημαϊκὴ ὁμάς, ἰδοὺ ἀμέσως ἡ ἀντίρρησις, καὶ ποῖοι νὰ γίνωσιν Ἀκαδημαῖκοι, ποῦ νὰ τοὺς εὐρωμεν;

Ἄλλ' πόσον ἐωλος καὶ γελοία εἶναι ἡ ἀντίρρησις αὐτῆ, ξένον παράδειγμα ἀρκεῖ νὰ δεῖξῃ. Ἐν Ῥωσσίᾳ, ὅτε συνεστήθη Ἀκαδημία δὲν ὑπῆρχον κατάλληλοι ἄνδρες νὰ διορισθῶσιν Ἀκαδημαῖκοι. Προσεκλήθησαν ξένοι Γερμανοί, κατ' ἀρχάς, εἶτα δὲ ἀναπτυχθεῖσας τῆς ἐπιστήμης, λόγοι καὶ ἐπιστήμονες Ῥῶσοι ἐγένοντο Ἀκαδημαῖκοι, ἥδη δὲ οἱ ὑπάρ-

* Σημ. ἐκδ. Ἡ «Παλιγγενεσία» ἀναδημοσιεύσασα τὴν περισοῦδατον περὶ «Ἀκαδημίας» διατριβὴν τοῦ σεβαστοῦ ἀνδρὸς κ. Ἀλ. Ραγκαβῆ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ δημοσιευθεῖσαν, συνώδευσεν αὐτὴν μετὰ τῶν ἀνωτέρω, ἅτινα χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγκαστῶν προθύμως παρατίθειεν.

χοντες ἀνοχημῶνται πρὸς τοὺς πρωτίστους τῆς Ἐβρώπης.

Ἄλλ' διὰ νὰ μὴ τρέγωμεν μακράν, ἐδῶ ἐν Ἑλλάδι, ὅτε συνεστήθη τὸ Πανεπιστήμιον, ποῖοι ἐχρημάτισαν καθηγηταὶ αὐτοῦ; Φαρμακολόγοι Γερμανοὶ ἐδίδασκον ποινικὸν δίκαιον, καὶ δὲν γνωρίζομεν τώρα ποῖος καθηγητῆς τῆς λατινικῆς φιλολογίας ἐδίδασκε ῥωμαϊκὸν δίκαιον.

Βαθμηδὸν ὅμως ἐσχηματίσθη σῶμα καθηγητῶν ἐξ ἐντοπιῶν, τὸ Πανεπιστήμιον διεμορφώθη ἐξαιρέτως, καὶ μεθ' ὅσα φλυαροῦσι καθ' ἐκάστην ἀορίστως δι' ἑλλειψιν ἄλλης ὕλης μωρολογα παιδιάρια ἐν ταῖς ἐφημερίσι περὶ ἀνεπαρκείας δῆθεν τῶν καθηγητῶν, τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον ὅπου ἐδίδαξεν ὁ Οἰκονομίδης καὶ ὁ Καλλιγῆς, ὁ Νικολαΐδης, ὁ Κουμανιδης, ὁ Βερναρδίκης, ὅπου διδάσκει ὁ Ἀφεντούλης καὶ ὁ Ἀρεταῖος καὶ ὁ Καρραμῆτσας, ὁ Κόντος καὶ τόσοι ἄλλοι διακεκριμένοι ἐπιστήμονες, ὧν συντομίας μόνον χάριν παραλείπομεν τὰ ὀνόματα, εἶναι καὶ σήμερον ὡς πρὸ πολλοῦ τὸ μόνον ἀληθὲς ἐπιστημονικὸν σωματεῖον.

Δὲν εἶνε λοιπὸν βέβαιος ἡ προβαλλομένη ἐκ τοῦ προχείρου ἀντίρρησης πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἀμελείας τῶν ἀρμοδίων περὶ συστάσεως Ἀκαδημίας. Ἀκαδημαϊκοὺς ἔχομεν ἱκανοὺς, ἴσως ὀλίγους ἐπὶ τοῦ παρόντος, βαθμηδὸν ὅμως σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι, ὅ ἀποκτήσωμεν καὶ καλλιτέρας καὶ περισσοτέρους. Καὶ ἡ ἀμίλλα, ἣ τις θὰ γεννηθῇ μετὰ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ Ἀκαδημία, εἶναι εἰς περιπέσον ἀίσιος οἰωνός, ὅτι οἱ λόγοι ἡμῶν θὰ προσπαθήσωσι νὰ καταστῶσι κρείττονες ἐαυτῶν, ὅπως φθάσωσιν εἰς τὴν ὑπέροχον θέσιν. Συμφωνοῦμεν διὰ τοῦτο πληρέστατα μετὰ τοῦ γεραίου τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ σφριγῶντος τὸ πνεῦμα κ. Ραγκαβῆ, καὶ παρακλειόμεν τὸν ἀξιότιμον κ. πρωθυπουργὸν καὶ τὸν κ. ὑπουργὸν τῆς Παιδείας, ὅπως προνοήσωσι περὶ συστάσεως Ἀκαδημίας ἐκ τῶν ἐνότων, ἵνα μὴ οἱ διερχόμενοι ἐκ τῆς Ἀκαδημίας καὶ θαυμάζοντες τὸν πλοῦτον αὐτῆς, θαυμάζωσι ἔτι πλέον ἐπὶ τῇ ἀβελητηρίᾳ καὶ ἀνομίᾳ ἡμῶν, περὶ πολλοῦ ποιουμένων τὰ μάρμαρα καὶ τοὺς στύλους, ἀμελούντων δὲ τοῦ καλλίστου καὶ τιμιωτάτου τῆς παιδείας καὶ ἐπιστήμης.»

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἐν Λονδίῳ Ἑλλήνων τέλει τῆς ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ λόρδου Βύρωνος καὶ τὴν ὑπὸ τῶν φοιτητῶν τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου πανηγύριν αὐτῆς, ἐπόμενον ἦν ὅτι καὶ ἐν Ἀθήναις ὁμωσύμου τῷ μεγάλῳ Ἀγγλῷ ποιητῇ Σύλλογος, θὰ ἐδράττετο τῆς περιστάσεως ταύτης ὅπως συμμετάσχη ὅσον οἷον τε μεγαλοπρεπέστερον τῆς ἐορτῆς καὶ διατρανώσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς βελθείας εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς ἀμερίστου ἀγάπης πρὸς τὴν σεβαστὴν μνήμην τοῦ ἡδυλάου Βάρδου καὶ εὐλικρινεστάτου τῆς ἡμετέρας πατρίδος γίλου. Καὶ τῷ ὄντι ἡ περὶ τοῦ Συλλόγου Βύρωνος διοργανωθείσα τῇ 25 ἐ. μ. ἐορτὴ ἦν μεγαλοπρεπής.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Δ. ΛΥΤΑΥΔ

Ἐγχειρίδιον Ἱατροδικαστικῆς τροποποιηθὲν
 συμφώνως τῇ Ἑλλ. νομοθεσίᾳ
 ὑπὸ ΑΝΤΩΝΙΟΥ Δ. ΚΑΛΛΙΘΩΚΑ
 ὑφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς κτλ.

Ἐναντιότες τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα δύο τεύχη τοῦ συντόμου καὶ εὐμεθόδου τούτου ἱατρικοῦ συγγραμματος, οὗτινος τὴν ἐκδοσιν ἐν προηγουμένῳ τεύχει ἀσμενοὶ προσηγγεῖλαμεν, εἶδομεν ὅτι ὁ κ. Δ. Καλλιθωκῆς δὲν περιωρίσθη εἰς ἀπλὴν μετάφρασιν τοῦ κειμένου, ἀλλ' ἐτροποποίησεν αὐτὸ συμφώνως τῇ ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ, παρειαγαγὼν πολλαγοῦ ἄρθρα τοῦ ποινικοῦ νόμου, καὶ οὕτω πῶς ἐπιτυχῶν οὗς ἔθετο σκοποῦς, ἥτοι τοῦτο μὲν τῆς βελτιώσεως τῆς δικαστικῆς λειτουργίας τῶν ἱατρῶν, τοῦτο δὲ τῆς ἐξεγέρσεως τῆς πρὸς τὴν ἱατρικὴν συνδρομὴν προσοχῆς τῶν δικαστικῶν.

Ὁρθῶς δὲ ὁ κ. Καλλιθωκῆς ἐν τῷ περιεκτικῷ αὐτοῦ προλόγῳ παρατηρεῖ τὰ ἐξῆς ὅτι «ἡ ἐκδοσις ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων προκαλεῖ καὶ ἐντείνει τὴν μελέτην τῶν ἐπιστημονῶν, ἡ δὲ μελέτη αὐτῶν βελτιοῖ τὴν πρακτικὴν». Τοιοῦτον δ' ἐν ὀλίγοις τὸ σύγγραμμα, μετὰ τὸ πέρας τοῦ ὁποῦ ἐκτενῶς ὅλομεν πραγματευθῆ. Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται διὰ τοὺς κκ. φοιτητάς λεπτὰ 50 ἡ δὲ ὅλη ἐκδοσις συμπληρωθῆσεται ἐγκαίρως.

Η ΣΥΓΤΑΞΙΣ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
 καὶ τὰ ὄφρα αὐτοῦ

ἀπὸ τῆς ἐν Λάϋμπαχ μέχρι τῆς ἐν Βερολίῳ συνόδου.
 ΜΕΛΕΤΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ
 ὑπὸ Δ. Λ. Βικέλα,
 μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
 ὑπὸ Χ. Μ.

Ἦ ἀξιόλογος αὕτη ἱστορικὴ μελέτη τοῦ λογίου ἀνδρὸς κ. Δημητρίου Βικέλα, ἡ ἐν τῇ «Ἐπιθεωρησί τῆς διπλωματικῆς ἱστορίας» (Revue d'Histoire Diplomatique) περιοδικῷ συγγράμματι ἐν Παρισίοις ἐκδοθέντῳ δημοσιευθεῖσα, μεταγλωττισθεῖσα ἐπιτυχῶς ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Μ. ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν τῷ «Λίῳ». Ἐσχάτως δὲ ὁ μεταφραστὴς τῇ ἀδείᾳ τοῦ συγγραφέως ἐξέδωκεν αὐτὴν ἐν ἰδίῳ τεύχει, ὅπερ ἐστὶ χρήσιμον ἅμα καὶ εὐάρεστον ἀνάγνωσμα παντὶ τῷ περὶ τὴν πάτριον ἱστορίαν ἐνδιαφερομένῳ.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ

ὑπὸ
 ΤΗΛΕΜ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ

Τοιοῦτον τίτλον φέρεται τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Τηλ. Ἀναστασίου, ἐσχάτως ἐκδοθὲν πονημάτιον, οὗτινος τὴν ἐκδοσιν προσηγγεῖλαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ. Ὁ φιλόπνοος κ. Ἀναστασιάδης εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐξαετοῦς χρονικῆς περιόδου, καθ' ἣν εἰργάζετο ἐνταῦθα γράφων ἐν διαφόροις ἐφημερίσι ἀρθρίδια πολιτικὰ ἡ

Ἡ μεγάλη τῆς Νομικῆς Σχολῆς αἴθουσα ἡ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὀρισθεῖσα διεκοσμήθη λίαν φιλοκάλως, δι' ἃ καὶ δίκαιος ἔπαινος ὄρει λεται τῷ τε προεδρεῖῳ ὡς καὶ τῇ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου ἐπιτροπῇ τῇ ἀναγκασούσῃ τὴν διεκδόσμησιν ταύτην.

Ἐν μέσῳ δὲ πλήθους πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ τὸ προεδρεῖον κατέλαβε τὴν ἑδρὰν αὐτοῦ, ἐν ᾗ ἡ μουσικὴ ἀνέκρουε τὸν ἐλληνικὸν καὶ ἀγγλικὸν ἔθνικὸν ὕμνον. Καὶ πρῶτος ὠμίλησεν ὁ ἐπίτιμος τοῦ Συλλόγου πρέεδρος κ. Γ. Τυπάλδος Κοζῆκης, εἰπὼν τινα περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς τελετῆς ταύτης, ὅστις ἦν ἡ ἐκφρασις τῆς ἑθνικῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς μέγαρον φιλέλληνα. Ἐξυμνήσας δὲ διὰ βραχέων τὸν μέγαρον ποιητὴν, ἔδωκε τὸν λόγον τῷ ἐξόρω ἀνδρὶ τῷ ἐπὶ τούτῳ ἐκλεγέντι ὑπὸ τοῦ Συλλόγου κυρίῳ Ἀλεξάνδρῳ Ρ. Ραγκαβῆ, ὃς ἀνεβλὼν τὸ βῆμα ἀνέγνωσε διὰ φωνῆς συγκεκλινημένης τὸν πικρηγυρικὸν τοῦ μεγάλου ποιητοῦ.

Εἶτα δὲ ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Πιράσχος ἀπήγγειλε μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὠραῖον ποίημα, προτάξας τὰ ἐξῆς « . . . Ἄλλ' ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὴν εὐγνωμόνην ἐλληνικὴν λύρην ὁ Βρεττανὸς μουσηγέτης, εἶχον πρὸ τίνος γράσει, ὅτε ἐν τῇ γῆ, ἣν ὠνειροπόλησεν ὡς τέφρον του, ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ ἔθνους ἀνύψου τὸ μαρμαῖρον ἀνάστημά του. Τὸ Ἦρῶν εἶνε ἡ σκητὴ τῶν ποιημάτων καὶ καλῶ τοὺς εὐμενεῖς ἀκροατὰς νὰ μὲ συνοδύσωσι διὰ τῶν πτερούγων τῆς φαντασίας ἐκεῖ». Τὸ κοινὸν ὑπεδέχθη μετ' ἀκρατῆ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τὸ ὠραῖον ποίημα τοῦ κ. Πιράσχου καὶ ἡ ὠραία καὶ συγκινητικὴ αὕτη τελετὴ ἔληξε δι' εὐχαριστηρίου προσκλιθῆς τοῦ κ. Γ. Τυπάλδου Κοζῆκη πρὸς τὴν εὐγενῆ ὁμήγυριν, τῆς μουσικῆς ἀνακρουσάτης τὸν ἀγγλικὸν ὕμνον.

Τὸ νέον ὀέκτρον τῶν Ἀθηνῶν.

Μετ' ἄρκης εὐχαριστήσεως μανθάνομεν ὅτι τὸν προσηγῆ Σεπτέμβριον ὁ ἡ ὄλοσχερῶς συντετελεσμένον τὸ νέον ὀέκτρον. Οὕτω τὸν Ὀκτώβριον κατὰ τὰς ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδῃ τῆς ἀκροφῆσεως εἰς τὸν ὀρόνον τῆς Α. Μ. τοῦ βρασιλέως ἐορτάς, τελεσεθῆσονται τὰ ἐγκαινία αὐτοῦ καὶ θέλει ἐπὶ τέλους ἀποκτήσῃ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἔξιπροπέδες ὀέκτρον.

Περύραμα.

Ἐν τῷ γ' τεύχει, σελ. 38, στίχ. 31, ἐν τῇ περὶ «Φωτοφασματικῆς ἀναλύσεως» διατριβῇ τοῦ κ. Κ. Μητροπούλου παρελήφθη ἡ φράσις «γραμμὰς ἀντιστοιχοῦσας πρὸς» κτλ.

φιλολογικῶν δοκίμια, συλλέξας ἐξέδωκε τῶν φιλολογικῶν αὐτοῦ διατριβῶν τινὰς κατ' ἐκλογὴν οἷα π.χ.: Ἡ περὶ τοῦ εἰσιτηρίου λόγου εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Φιλοσοφίας ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Ἐξαγγελίδου. Περὶ τοῦ Φιλοκτήτου, διατριβὴ καθαρῶς φιλολογικῆ. Μακεδονία, ἥτοι βιβλιοκρισία.— Περὶ τοῦ λεξικοῦ τῆς ἑλλ. γλώσσης τοῦ κ. Α. Σακελλαρίου.— Ἱστορία τῆς θεωρίας τῆς γνώσεως, ὡσαύτως βιβλιοκρισία.— Ἐντυπώσεις.— Περὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς γυναικός.— Καὶ ἐν τέλει δύο νεκρολογίαι περὶ τοῦ Βικτωρὸς Οὐγκώ καὶ περὶ τοῦ πολυκλαύστου Ἀναστ. Νικολαΐδου.

Παρὰ τοῦ κ. Τ. Ἀναστασιάδου προσεχῶς ἀναμεινόμεν πολλῶν κρείττον πνευματικῶν προϊόν, ἥτοι τὸ προοίμιον καὶ τὰς δημηγορίας τῆς πρώτης συγγραφῆς τοῦ Θουκυδίδου μεθ' ἐρμηνείας καὶ σχολίων, ὡς καὶ μελέτην ἐπὶ τῶν δημηγοριῶν Κερκυραίων, Κορινθίων, Πλαταιέων καὶ Θηβαίων.

Ἄλλ' ὅπως προῆν ὁρραλέως εἰς τὴν πολλοῦ λόγου ἀξίαν ταύτην συγγραφὴν, πρέπει κατὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ δοκίμιον νὰ ἐνθαρρυνθῇ ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς καὶ δικαίως, ἐπειδὴ νῆσι, οἵτινες οὐχὶ ἀνέσει ἀλλὰ στερεῆσαι διάγουσι τὸν βίον σπουδάζοντες τὰ γράμματα ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, εἰσὶν ἄξιοι πολλῶν ἐπαίων καὶ ὑποστηρίξεως ἐφ' ᾧ καὶ συνιστῶμεν θερμῶς τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις τὴν ἀπόκτησιν τοῦ πονήματος τούτου, συντεταγμένου ἐν γλαφυρᾷ γλώσσῃ. Τιμῶμενον δὲ ἀντὶ μιᾶς καὶ μόνης δραχμῆς, πωλεῖται ἐν τῷ ἡμετέρῳ γραφεῖῳ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΕΩΡΓΙΑ

Ἔτος Δ'.

Τὸ μόνον γεωποικικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα ἐν Ἀνατολῇ.

Δημοσιευόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Π. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ
Τμηματάρχου ἐπὶ τῆς Γεωργίας.

Εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ κοινωφελεστάτου τούτου περιοδικοῦ συγγράμματος λαμβάνουσι μέρος πλείστοι τῶν ἀρίστων παρ' ἡμῖν ἐπιστημόνων καὶ πεπειραμένων ἀνδρῶν, συζητοῦνται δὲ καὶ ἀναλύονται ἐν αὐτῷ ζητήματα ἀφορῶντα εἰς τὴν κυρίως γεωργίαν, τὴν γεωργικὴν οἰκονομίαν, τὴν ἀμπελοργίαν, τὴν οἰνοποιίαν, τὴν δενδροκομίαν, τὴν ζωοτεχνίαν, τὴν κτηνοτροφίαν, τὴν μεταξοσκωληκοτροφίαν, τὰς διαφόρους γεωργικὰς βιομηχανίας καὶ εἰς πάντα ἄλλον κλάδον τῆς γεωργίας.

Ὅπως δὲ τὸ σύγγραμμα τοῦτο καταστῇ καὶ εὐάρεστον οἰκογενειακὸν ἀνάγνωσμα σὺν τοῖς ἄλλοις περιέχει καὶ ἄρθρα περὶ διαφόρων ζητημάτων τῆς φυσικῆς ἱστορίας, σχετιζομένων πρὸς τὴν γεωργίαν καὶ τὸν καλλιεργητὸν βίον, εὐκρινῶς δὲ καὶ χάριν τῶν πολλῶν γραφομένων. Ἡ σύνταξις τῆς Ἑλληνικῆς Γεωργίας ἀναδέχεται τὴν λύσιν πάσης ἐγγράφως ἀπευθυνόμενης γεωργικῆς ἀπορίας τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς.

Τὸ περιοδικὸν τοῦτο σύγγραμμα δημοσιεύεται ἅπασι τοῦ μηνὸς εἰς τεύχη ἐκ τριῶν τυπογραφικῶν φύλλων ἕκαστον, σχήματος δ' οὐ, μετὰ εἰκόνων.

Τιμὴ ἑτήσιας συνδρομῆς διὰ μὲν τοὺς ἐν Ἑλλάδι συνδρομητὰς δραχμὰς 10, διὰ δὲ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φράγκα χρυσᾷ 12.

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Ἡ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶσαν ἐφημερίδα ἢ περιοδικόν.

Τὰ πρὸς δημοσιεύσιν ἀποστελλόμενα ἔγγραφα δημοσιεύονται ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἡ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ἀγγέλλει τὴν ἔκδοσιν παντὸς συγγράμματος, οὕτινος ἀντίτυπον ἤθελεν ἀποσταλῆ αὐτῇ.

Πᾶσα ἀπόδειξις ἀποτίσεως συνδρομῆς δέον ἵνα φέρῃ τὴν σφραγίδα τοῦ περιοδικοῦ καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Διευθυντοῦ.

Οἱ ἀλλόσποντοι τόπον δικιμονῆς συνδρομητὰς δέον ἵνα ἐγκαίρως εἰδοποιῶσι τὴν Διεύθυνσιν.

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν καὶ συνδρομὴν ἀπευθυντέον τῷ Διευθυντῇ Κλεοβ. Χ. Κοκκολάτῳ, εἰς Ἀθήνας, Poste restante δι' ἐπιστολῆς ἀπηλακμῆνης ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τῷ ἐγγράφοντι πέντε συνδρομητὰς καὶ διὰ βιβάζοντι τὰς συνδρομὰς αὐτῶν ἀποστέλλεται τὸ φύλλον δωρεάν.

Ἀγγελίαι καὶ εἰδοποιήσεις κητχωρίζονται ἐπ' ἰδίᾳ συμφωνίᾳ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ἀκαδημίας» ἀπονέμει τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς ἐνταῦθα μὲν τοῖς κ. κ. Ι. Πούμπουρα καὶ Ἀναστασίῳ Βωλῷ, ἐν Κων[σταντίνῳ] πόλει δὲ τοῖς κ.κ. Νικολάῳ Βούρῳ καθηγητῇ, Παναρέτῳ Καλτσιδῆ, ὡς καὶ τῷ ἐν Ὀδησσῷ ἱερολογιωτάτῳ κ. Κωνσταντίνῳ Καββαδίᾳ διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ φύλλου φιλικὰς αὐτῶν φροντίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐνταῦθα παρὰ τῷ Ἐκδότῃ ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς «Ἀκαδημίας».

Ἐν Πάτραις παρὰ τῷ κ. Καραισκάῳ Καλλιβωκᾷ, φαρμακοποιῷ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Σταύρῳ Λεμονίδῃ, βιβλιοπώλῃ ἐν Γαλατᾷ.

Ἐν Φαναρίῳ ἐν τῇ Μ. τοῦ Γένους Σχολῆ παρὰ τῷ κ. Ν. Βούρῳ, καθηγητῇ κτλ.

Ἐν Καλλιπόλει παρὰ τῷ κ. Ν. Ι. Πούμπουρα.

Ἐν Ἀμισῷ παρὰ τῷ κ. Ι. Η. Κρουστανοπούλῳ.

Ἐν Ὀδησσῷ παρὰ τῷ ἱερολογιωτάτῳ ἱεροδ. κ. Κωνσταντίνῳ Καββαδίᾳ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐκαστον τῶν τριῶν πρώτων φύλλων τιμᾶται λεπτῶν 30.

Τύποις Ν. Γ. ΠΑΣΣΑΡΗ.